

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἡ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ (Β' Κορ. γ' 6)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ — ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Γ. Κ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΗΣ

Ποχ. Ἱερεὺς ἐν ΒΑΜΩ Κρήτης

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ — ΕΜΒΛΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ

εἰς Βάμον

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΕΠΙ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΕΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΙΔΕΑ ΠΕΡΙ ΘΕΟΥ

Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν, μελετωμένη, μᾶς παρουσιάζει πρὸς πολλοὺς ἄλλους καὶ τὸ ἐνδεικτικὸν τῆς θείας αὐτῆς προσλεύσεως «συναίσθημα» — (βαυτίτερον παντὸς ἄλλου συναίσθηματος ἐρριζωμένον ἐν αὐτῇ) — τὸ συναίσθημα τῆς ἀνάγκης ἐν ὃς Θεοῦ, ἀνάγκης τὴν ὁποίαν συνησθάνθη ὁ ἄνθρωπος ἐξ αἰώνων καὶ εἰς πᾶσαν ἐποχὴν ἢ καὶ (κατάστασιν εἰς ἣν εὐρέθη, καὶ μάλιστα κατὰ τὰς δευτέρας περιπτώσεις τῶν θλίψεων καὶ παντοίων αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς γῆς κακοδαιμονιῶν.

Θεὸς ἴν' ἀληθῶς ἐκπαλαί ὁ ἄνθρωπος ἐπεπόθησε καὶ προσεδόκησεν, ἀλλὰ Θεὸς ὁ ὄν ὁμιλοῦντα πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Διότι, πρὸς εἰ θὰ ὠφέλει Θεὸς ὅς μὴ φθεγγόμενος μὴδ' ὁμιλῶν; Ἡ μήτηρ εἰς τὸ νεογέννητον αὐτῆς τέκνον, ἂν καὶ ἰοῦτο σὺδαμῶς νοεῖ, ὁμιλεῖ ἤδη καὶ προσλαλεῖ ἕστω καὶ ἀκαταλήπτους εἰς αὐτὸ φθόγγους. Καὶ ὁ Θεός, ὁ ἀσυγκρίτως ὑπὲρ τὴν μητέρα ἀγαπῶν τὸ πλάσμα Του, τὸν ἄνθρωπον, εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ ὁμιλῇ πρὸς αὐτόν; Οὐχί, μωριάκις οὐχί! Οὐδέποτε ἢ ἀνθρωπότης ἦτο δυνατόν νὰ ἀρκεσθῇ εἰς Θεὸν κωφὸν ἢ Θεὸν βωβὸν καὶ ἄλαλον, ὡς τινα Μέγαν δῆθεν Κυρίαρχην καὶ Δεσπότην, μὴδ' ἀξιούνηα τῆς αὐτῆς λαλιᾶς τοῦς ὑπηκόου, Ἄντιθε!

"Ἔστω καὶ ἐν χρησιμοῖς, πάντοτε ὁ ἄνθρωπος ἔσχεν ἀνάγκην τῆς τοῦ Θεοῦ προσλαλήδης καὶ συνομιλλίας.

"Ἀλλὰ παρὰ τοῦτον τὸν πόθον ὁ ἄνθρωπος ἠσοθάνθη καὶ ἄλλον τι-νά: τὸν Θεὸν Αὐτὸν ἐν ὁποῖον ἠθέληεν ὁμιλοῦντα, ἠθέλε καὶ «ὄρατόν», ἐ-πύθει καὶ τὸν ἴδῃ. Ἐύλογος δέ, εὐλογώτερος καὶ αὐτὸς ὁ πόθος, [διότι] ὁποιοσδήποτε πρὸς ἡμᾶς ὁμιλεῖ, θέλομεν καὶ νὰ τὸν ἴδωμεν, μὴ ἀρκοῦμε-νοι εἰς τὴν ἀπλὴν λαλιὰν αὐτοῦ, καὶ τοῦτο διὰ νὰ λάβωμεν ἀκριβοσιτέραν αὐτοῦ γνώσιν καὶ ἀγαπήσωμεν αὐτὸν ἐπὶ μᾶλλον.

Πῶς γνωρίζομεθα μὲ μίαν ἀπλὴν ἀνταλλαγὴν λόγων, διὰ στόματος ἢ διὰ γραφῆς, ἦτοι δι' ἐπιστολῶν; "Ὅπως ἀνεπαρκῶς. Καὶ μὲν ἐλέχθη διὰ τὸ ὕφος τοῦ λόγου ἢ τῆς γραφῆς εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. "Ἀλλὰ τίς ποτε κατώρθωσεν ἔλθῃ αὐτοῦ τὴν ψυχὴν νὰ ἐμπεριλάβῃ ἢ ἐναποινώσῃ εἰς εἰς τὸν ἢ γραπτὸν αὐτοῦ λόγον; "Ἐνῶ, ἐὰν ἐπιστιῇ ἐν οὐσίᾳ πραγματικῇ τὸ πο-θούμενον πρόσωπον, οἷα δι' ἡμᾶς ἠδονή, ὁποῖα ἀγαλλίασις, ὡς εἰ ἡ ἀπέρρε-σεν αὐτὴ ἀπὸ ἐν μόνον βλέμμα, ἀπὸ ἐν ἐκείνου μειδιᾶμα!—"Ἴδου διατὶ ἢ ἀνθρωπότης προσεδόκησε Θεὸν ὁ ὄρωμενον. Καὶ τοῦτο διὰ νὰ τύχῃ, διὰ τῆς αὐτοῦ θεωρίας, — ἀποκαλύψεως Αὐτοῦ εἰ ἐμφανεσιτέρας τῆς πρώτης.

"Ἄλλ' ἤρκει, ἀρὰ γε τοῦτο; Οὐχί ἢ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ διηγεῖσθετο καὶ ὑπὸ τρίτου πόθου. "Ἦθελεν ὁ ἄνθρωπος ὥσπερ ὁ Θεὸς Αὐτὸς ὁ λαλῶν καὶ ὀρώμενος, νὰ ψηλαφᾷ τὰ ἰ. "Ἦθελε μὲ ἄλλας λέξεις, καὶ ψηλαφητικῶς διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἀπιόμενος τοῦ Θεοῦ νὰ παιοθῇ περὶ τούτου ἀδισιά-κτως. Καὶ τοῦτο, ἐφ' ὅσον ἢ ἀνθρωπότης, διὰ τῆς παρόδου τῶν αἰώνων, δὲν κατώρθωσε νὰ λησμονήσῃ τὸ ὄργλλον "Ὀμμα ἐνὸς Θεοῦ, πρὸς τὸν "Ὀ-ποῖον ἠπειθήσαν οἱ πρωτόπλαστοι παρακούσαντες εἰς τὴν "Ἐκείνου οὐσία-σιν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξωσθέντες τῆς "Ἐδδὲ καὶ τῆς ἐν ταύτῃ πρωτογόνου εὐ-δαιμονίας ἀπομακρυνθέντες. "Ἐναυλεὶ ἀπήχουν εἰ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ ἀν-θρώπου αἱ θεῖαι ἀπειλαί, καλύουσαι αὐτὸν ἀπὸ πάσης πρὸς τὸν Θεὸν προσεγγίσεως. Καὶ μὲ πόσῃν, ὡς ἐκ τούτου, θερμοσίγητα προσδόκα τὴν ἢ μέραν ἐκείνην τὴν ἐξ ἐπαγγελίας παρ' Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ὑπεσχημένῃν, καθ' ἣν θὰ ἐρρίπιστο καὶ πάλιν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς καὶ θὰ ἀνεπαύσῃ — εὐδαίμων ἐπὶ τῆς Πατρικῆς Αὐτοῦ Καρδίας!

Αὕτη ἦτο ἢ τρίτη προσδοκία, τριπλοῦς πόθος τῆς [ἀνθρωπότητος] ἐκ-παλαὶ καὶ διὰ τῶν Αἰώνων!

Αὐτοὶ οἱ "Ἐθνικοὶ, ἐπικαλούμενοι τὸν Θεὸν τῶν, τὸν ἀνεξήτουν εἰς

τὰ Οὐράνια ὕψη, ἢ εἰς τὰ ἔγκατα τῆς Γῆς, ἢ εἰς τὰ βάθη τῶν θαλασσῶν·
 Ἡιο, ὡς νὰ ἔλεγον πρὸς Αὐτὸν: Ἐλθὲ πρὸς ἡμᾶς, ὦ Θεέ. Σὲ προσδοκώ-
 μεν. Νὰ ἔλθῃς ἄρκει, καὶ ἔλθὲ ὑφ' οἶαν δῆπιτε θελήσης μορφῆν, οἷονδὴ
 ποιε σχῆμα. Ὑπὸ μορφῆν ἀνθρώπου ἢ ζώου ἢ καὶ μὲ λιθῶδες σχῆμα, θὰ
 ἐδέχοντο ἄσμενοι τὸν προσδοκώμενον ὑπ' αὐτῶν Θεὸν, μόνον νὰ ἠδύνα-
 το νὰ ψηλαφήσωσιν Αὐτὸν. Τόσον δὲ ἦσαν βέβαιοι δι' εἰσηκούητο εἰς τὰς
 τοιαύτας αὐτῶν ἐπικλήσεις, ὥστε δασάκις ἐνεφανίζετο Ὅτι με τὸν τύπον
 τῆς «Μεγαλοφυίας» ἐπὶ τοῦ μειώπου αὐτοῦ, ἀναφώνουν: «Ἴδοὺ ὁ Θεός».

Η ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΟΥ

Παρά τὴν ὥς ἄνω ἰδέαν περὶ Θεοῦ καὶ τὴν προσδοκίαν Αὐτοῦ, ἐν
 τῷ ἀνθρώπῳ ἐνυπῆρξεν ἀρχῆθεν καὶ τὸ συναίσθημα καὶ ὁ πόθος ἐνδὸς Αὐ-
 τρωτοῦ—Ἐλευθερωτοῦ, ἐνδὸς Μεσσοῦ!

Ἐν παντὶ καιρῷ καὶ χρόνῳ ἡ ἀνθρωπότης συνηοθάνθη γενικὴν
 τὴν ἐνοχὴν αὐτῆς ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ἀποδεξαμένη ὡς διὰ τῆς γεννήσε-
 ως ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν μεταδιδόμενην τὴν ἁμορλίαν, ἣν προσβάλλει
 τὴν φύσιν πρὶν ἢ μιάνῃ τὴν ἀνθρωπίνην ἀδιότητα, τὴν ἁμαρλίαν ἣδη
 ἐν αὐτῷ ἐγκειμένην τῷ αἵματι, δι' οὗ καὶ μεταδίδεται, ὅπως ἣδη ἐξ αὐ-
 τῆς μεμισομένου. Ἐνδεικτικὴ δὲ τῆς τοιαύτης ἀποδοχῆς ἦπαρὰ πολλοῖς
 τῶν ἀρχαίων λαῶν ἐπικρατήσασα ἰδέα τῆς «περιτομῆς», τῆς ὁποίας τὴν ἰ-
 δέαν καὶ ἐκτέλειον οἱ τῶν τελευταίων χρόνων, θαλασσοπόροι ἀνεῦρον ἐπι-
 κρατοῦσαν παρὰ τοῖς λαοῖς τοῦ Ἑλληνικοῦ, καὶ τοῦ Ἀρχιπελάγους, ἐν
 Μεξικῷ καὶ εἰς πολλὰς χώρας τοῦ Νέου Κόσμου, ὡς ἰδέαν καὶ ἐκτέλειον
 μαρτυροῦσαν τὴν συναισθανομένην παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ ἀνάγκην ἀποκαθάρ-
 σεως τῆς μεμισομένης σαρκὸς αὐτοῦ.

Συναίσθησον δ' ἔσχεν ἐξ ἀρχῆς ἡ ἀνθρωπότης ὄχι μόνον τῆς ἑαυ-
 τῆς ἐνοχῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἑαυτῆς κατὰσείσεως, πολὺν ἰδιαφόρου ἐκείνης ἐν
 ἢ τὸ πρῶτον εὐρέθη, ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἐναποτεθειμένη. Ἐλαβε δὲ γινῶ-
 σιν τῆς κατασείσεως ταύτης, δοκιμάσασα τὸν μόχθον τῆς ἐργασίας, τὴν
 θλίψιν καὶ τὸν θάνατον, ὡς ποιῆν τῆς ἁμαρτίας. Ἴδοὺ διατὶ ἐξ ἀρχῆς ἀ-
 μέσως ἡ ἀνθρωπότης ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην ἐκείνου, ὅτις θ' ἀπελύρω-
 ν ν αὐτὸν τῆς ἐνοχῆς κεν, καὶ θὰ ἐπαύρωθου διὰ αὐτοῦ τὰ δευτέρ.

Καὶ ἐντεῦθεν ἡ τοῦ Μεσσοῦ προσδοκία. Τροσάρκοντα αἰῶνες προηγηθάν-
 τες τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι 40 δλοὶ αἰῶνες εὐχῶν καὶ πό-
 θων ἀλλὰ καὶ σιτηγαμῶν ἀναμονῆς.

Ὁ λαὸς δ' Ἑβραϊκός, διὰ τῶν θεοσκευτικῶν αὐτοῦ τελειῶν, διὰ τῶν θυσιαῶν αὐτοῦ, τῶν ἐφοριῶν καὶ τῶν διαφορῶν συμβολισμῶν περὶ τὸν Μεσσίαν—Χριστὸν προσαινεῖσι. Αὐτὸν προσδοκᾷ ὑπὸ τὰς σκηνὰς τῆς τῶν Χαλδαίων Γῆς. Αὐτὸν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Αἰγύπτου. Αὐτὸν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἰσραὴλ Σινᾶ ἐστρατοπεδευμένον, καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ, ὡς καὶ ἐν Βαβυλωνίᾳ ἐν τοῖς πόντοις καὶ κόποις τῆς Αἰχμολωσίας καὶ τῆς Ἑξουσίας, ὡς καὶ ἐν ταῖς χερμοσύναις διαχύσεσιν αὐτοῦ ταῖς ἐπὶ τῇ ἀπελευθερώσει καὶ ἐπιστροφῇ αὐτοῦ εἰς τὴν παρὰ Θεοῦ ἐπηγγελμένην αὐτῷ Γῆν.

Οὐδὲ γίνεται μόνον παρὰ τῷ Ἰσραηλίτῃ λαῷ λόγος περὶ τοῦ Ὑπερθανμάσιου Αὐτοῦ ἀπελευθερωτοῦ. Ἀναδιφῆσατε τὴν Ἱστορίαν 4 δόλων χιλιάδων ἐτῶν, καὶ παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν λαῶν τῆς ἀρχαιότητος θὰ εὐρηγετὶ τὸν Χριστὸν—Μεσσίαν. Εἰς τὰ χρονικά τῆς ἀρχαιότητος, εἰς τοὺς ρυθμοὺς τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ποιήσεως, εἰς τὰ φιλοσοφικὰ θέματα. Τὰ Ἰσραὴλ βιβλία, τῶν Ἑλλήνων, τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Περσῶν καὶ αὐτῶν τῶν Σιαιῶν ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῶν Κεφαλαίου ἀναφέρονται εἰς τὸ προγονικὸν ἁμάρτημα καὶ εἰς τὴν ἐνός Αντρωτοῦ ἐπαγγελίαν.

Ὁ Κομφούκιος, ἀπὸ τῶν ἀκρῶν τῆς Ἀπωταίης Ἀσιατικῆς Ἀνατολῆς ποιεῖται λόγον περὶ «Ἁγίου» μέλλοντος νὰ ἔλθῃ ἐκ τῆς Ἀόσεως Ὁ Ζωροάστρης ἀναφέρει τὸν «Μεσάζοντα» (Μεσσία), Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου μετέχοντα. Ὁ Σωκράτης ὑποδεικνύει εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην πᾶν κόσμικὸν πᾶσα λατρὴν παρὰ πάντων ἀναμενόμενον. Ὁ δὲ Πλάτων, ἐν τῷ Τιμῳ αὐτοῦ ἀποκαλεῖ Αὐτὸν «Λόγον».

Οἱ Δροῦσοδοὶ ἀναμένουσι τὸν ἐκ Παρθένου τεχνησόμενον. Εἰς τὸ Θιβέτι, τὴν Ἰαπωνίαν καὶ τὰς Ἰνδίας, προσδοκᾷται ὁ Βασιλεὺς «Φῶς», τεχνησόμενος ἐκ νεάνιδος μεμνησκειμένης μετὰ μεγάλου τιμῆς Βασιλέως.— Ὁ Βιργίλιος, υψιφράζων εἰς οἴχους τῆς ἐν Κύμῃ «Συβίλλης» τοὺς χρησμούς προαγγέλλει τὸν ἐμφανισθησόμενον, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀυγούστιου, Μυστηριώδη Παῖδα, τοῦ Διὸς Υἱόν, μέλλοντα νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν ἀρχαῖον κόσμον τῆς παλαιᾶς καιραιοσύνης καὶ ἀνοίξῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα νέας ὁδοὺς Μεγαλείου καὶ Δόξης.

Καὶ οὕτω, ἐπὶ 40 ὅλους αἰῶνας ἡ Ἀνθρωπότης ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην ἐνός Θεοῦ, ἅμα δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην ἐνός Θεοῦ Αντρωτοῦ, πρὸς ὃν διὰ ἰσοσύτων ἐναγωνίων προσδοκιῶν, σιναζέουσα, προσέβλεπε. Καὶ ἰδοὺ δι' εἰς τὸ ἔσραμα τῶν 40 αὐτῶν αἰῶνων, πραγματοποιεῖται καὶ ἡ Περίοδος τῆς ἀγωνίας τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπιφαινομένου τοῦ προσδοκωμένου Αντρωτοῦ, ἐν τῷ Θεῷ Προσώπῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος Χριστοῦ.

(Κατὰ παρὰφρ. ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

«ΠΑΝΤΑΙΝΟΣ»

Ἄρχιμ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ ΓΙΑΝΝΑΓΚΑΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΙ

Είναι ο πρώτος ο άριστος κυρίαρχος του σήμερα. Είναι ο ύλιστής. Αυτός δέν πιστεύει σέ τίποτε, παρά μόνον στό στομάχι του. Θεός, ψυχή, είναι ιδέες με ταφυσικές αναπόδεικτες. Δέν υπόκεινται σέ πειραματισμό, δέν μπορούν νά αναλυθοῦν στό χημικόν χωνευτήριο. *Η θεολογία του ύλιστοῦ είναι: Δέν υπάρχει τίποτε έξω ἀπό τόν ύλικό κόσμο, συνεπώς, οὔτε κρίση, οὔτε ἀνταπόδοση. *Ο κόσμος ἔγινε μόνος του. *Ἦτο καί εἶναι αἰώνια. *Ο ἄνθρωπος ἐξελίχθηκε ἀπὸ σκουλήκι σέ πύθηκο καί ἀπ' ἐκεῖ στό λογικό δόμοδο. Μετὰ τόν θάνατο γίνεται μηχανικό. *Ο τάφος εἶναι σήψη καί ἀποσύνθεση. Τίποτε ἄλλο. Σκοπός τῆς ὑπαρξῆς, φάγωμεν πῶμεν, αὔριο γάρ ἀποθνήσκουμεν. *Η ἀπόλαυση, τὸ πλοῦτος, ἡ δόξα τοῦ κόσμου τούτου, νά οἱ χεροπισταί σκοποὶ τοῦ ύλιστοῦ. *Η θλίψη, ἡ ἀποτυχία, ἡ πτώχεια, ἡ ἀσθένεια, κακὰ ἀβάστακτα χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα χωρὶς ἔλεος! Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον, καὶ καὶ ἰατταταὶ! *Οποία οἰκτρά ἢ εἰκόνα! Γι' αὐτοὺς ἀληθεύει τὸ τοῦ ψαλμοῦ: «Μὴ πεποιθήσατε ἐν ἄρχοντας ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οὗς οὐκ ἔστι σωτηρία».

*Ἀλλὰ νά καὶ ὁ δεύτερος, ὁ δεξιός, ὁ πιστός, ὁ πνευματικός, ὁ θρησκός. *Ἰδε ἀληθῆς χριστιανός «ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι». Αὐτός πιστεύει σταθερὰ στή θεία Πράνοια, στό θεῖον ἔλεος. *Ο κόσμος ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ μηδενός. *Ο ἄνθρωπος ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωση τοῦ Πλάστη. *Ο ἄνθρωπος ἀμάρτησε ἐξέπεσε ἀπὸ τῆς θείας χάριτος καὶ εἶχεν ἀνάγκη λυτρωτῆ. Καὶ πιστεύει ὅτι ἦρθεν ὁ Σωτήρας ὅταν ἐφθάσε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Προσδοκᾷ *Ἀνάστασιν νεκρῶν. *Ο τάφος εἶναι ἀρχὴ νέας ζωῆς, αἰώνιας συμφωνα μετὰ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ του: «ὁ ἀποθανὼν μεταβέθη ἀπὸ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν». *Οι πίκρες καὶ τὰ πάθη τοῦ βίου τὸν ὀρσικον ὀπλισμένο μετὰ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἐλπίδα. *Ἀκούει ἀπὸ τὸν Σωτήρα του «ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχετε, ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον». Σκοπός τῆς ὑπαρξῆς του ἡ προπαρασκευή καὶ τελειοποίηση γιὰ τὴν ἀλλήλη ζωή.

Μετὰ τὸ σκότος τοῦ τάφου καὶ τὰ πάθη τοῦ κόσμου, νά ἡ αὐγὴ τῆς μεγάλης ἡμέρας. Φθάνει ἡ αἰωνία γαλήνη ἢ πνευματικὴ ὕψωση, ἡ δικαιοσύνη ἢ ἀδελκαστή. *Ὡς ἰαρόν ἁγίας δόξης λάμπει στό κυανὰ ἀκρογιάλια τῆς ἀθανασίας. Καὶ ὡς λέγει ὁ Ρεθύμιος ποιητής, φέγγει ἐκεῖ θεϊκὴ δόξα:

«Δόξα με φῶς ὑπέρλαμπρον εἰς Τρία προσκυνούσαι
κι' ὄλο στή δόξα σκέκονται κι' ὄλο καλὰ περνοῦσαι.»

Ρίξτε βαθειὰ τὸ βλέμμα σας, ἄνθρωποι στέες δύο αὐτὲς εἰκόνας. *Ἰδέτε πρῶτο τὴ ψυχὴ τοῦ ύλιστοῦ τὴν ἄγονη, τὴν ἀπογοητευμένη, τὴ ζωώδη! Ἐνὴ ὑπαρξῆ, ἀσκοπη καὶ ψυχρά. *Ἰδέτε καὶ τὴν ἁγία ψυχὴ τοῦ πιστοῦ χριστιανοῦ γεμάτη ὑπομονή, πόθος, ἐλπίδες, προσδοκίαι, αἰώνιας, εὐχάριστοι!

Εἰς τὸν ὀλισθητικὸν κόσμον ἀνήκουσι σήμερον ὅσοι οἱ πλουτοκράταις καὶ ὅσοι οἱ κομμουνισταί, μεγάλη μερὶς ἐπιστημόνων καὶ ὄχλος ἡμιμαθῶν καὶ ἀμαθῶν, εἰς δὲ τὸν πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν κόσμον μόνον τὰ συντηρητικὰ καὶ ἠθικὰ στοιχεῖα τῆς μέσης τάξεως. Ἡ θέσις τῶν δασκάλων εἶναι ἐδῶ.

Ἄλλ' ὦ Χριστέ, τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν! Λάμπε καὶ στήν ἐκκοιμισμένη διάνοιαν τῶν ὀλισθητῶν. Φώτισε τὸν κόσμον τοῦ νέου ἱεροῦ ἔτους 1933 καὶ εἰρηνίησον τὴν ζωὴν μας. Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. Ἄς βασιλεύσῃ μεταξὺ μας ἡ Δικαιοσύνη σου.

«ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ Ὁ πυρφόρος»

Ο Π Λ Ο Υ Τ Ο Σ

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς εὐρίσκαται ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ὅστις τόσον πολυπληθὴς ἦτο ὥστε κατεπάτου ἀλλήλους, Λουκ. 1, ὁ Κύριος ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον τοῦ διδάσκων «Προσέχετε, λέγει, τὸν ἑαυτὸν σας ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν φαρισαίων, ἧτις εἶνε ὑπόκρισις» καὶ «μὴ φοβηθεῖτε οὐδένα κίνδυνον προσερχόμενον ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, διότι καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς σας εἶνε πᾶσι ἀριθμημέναι καὶ «πᾶς ὅστις με ὁμολογήσῃ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, θέλω ὁμολογήσῃ καὶ ἐγὼ αὐτὸν ἔμπροσθεν τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅστις με ἀρνηθῆ θέλω καὶ ἐγὼ ἀρνηθῆ αὐτὸν». καὶ «ὅταν σᾶς ἐμφανίσουν ἐνώπιον τῶν ἀρχόντων τῶν θρησκευτικῶν καὶ τῶν πολιτικῶν μὴ μεριμνήσετε περὶ τῆς ἀπολογίας, διότι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα θέλει πᾶς διδοῖναι ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ τί πρέπει νὰ εἴπητε» Αὐτόθι 2—11.

Καὶ ἐπὶ ὁ Κύριος ἐδίδασκεν οὕτω, αἴφνης ἓνας ἀνθρώπος ἀγνωστος ἐκ μέσου τοῦ ὄχλου ἀναφωνεῖ «Διδάσκαλε εἶπέ πρὸς τὸν ἀδελφόν μου νὰ μοιρασθῆ μετ' ἐμοῦ τὴν κληρονομίαν», ὁ δὲ Κύριος ἀπεκρίθη, «Ἀνθρώπε, τίς με κατέστησεν δικαστὴν ἢ διανομέα τῆς κληρονομίας σας» καὶ προσέθηκε «Προσέχετε καὶ φυλάττεσθε ἀπὸ τῆς πλεονεξίας. Διότι ἐὰν τις ἔχη περιστά, ἡ ζυὴ αὐτοῦ δὲν συνέσταται ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ. Καὶ κατόπιν εἶπε πρὸς αὐτοὺς τὴν παραβολὴν τοῦ πλουσίου τῆς ὁποίας ἡ ἐπιπόδός εἶνε «Οὕτω θέλει εἶσθε ὅστις θησαυρίζει εἰς ἑαυτὸν καὶ δὲν πλουτεῖ εἰς Θεόν» Λουκ. 12—21.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἰησοῦ ἐνώπιον τοῦ πλήθους, μέρος τοῦ ὁποίου ἀπετέλει τοὺς μαθητάς τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διδάσκων, ἐν μέσῳ τοῦ τοιοῦτου πλήθους, μᾶς ἐμφανίζει τὸν τύπον τῆς Ἐκκλησίας, τὰ μέλη τῆς ὁποίας θέλουσι νὰ ἀκολουθήσουν τὸν Ἰησοῦν καὶ θέλουσι τόσον ὥστε καταπατοῦν ἄλλα. Ἐνα μέρος τῶν τοιοῦτων ἀκρατῶ

(χριστιανῶν) τοῦ Ἰησοῦ ἐκπροσωπεῖται ἀπὸ τὸν παρακαλέσαντα τὸν Ἰησοῦν νὰ τοῦ δια-
 νείμῃ τὴν κληρονομίαν, διὰ τὴν ὁποίαν εὐρίσκειτο εἰς διάστασιν μὲ τὸν ἀδελφόν του. "Ὁλη
 ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου τὴν ὁποίαν ἤκουσαν, εἶπε ὡς ἀποτελεσμα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἐ-
 ρωτήσαντος τὴν ρύθμισιν τῆς περιουσιακῆς του διαφορᾶς. Καὶ διατὶ νὰ ἀδικήσωμεν τὸν ἄ-
 γνωστον ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὅστις ἐκοιμᾶτο βαθύτατα διὰ τὴν πνευματικὴν παρουσίαν ἐνῶ
 ἦτο κυριευμένος ὀλοκλήρως διὰ τὴν παρουσίαν τὴν ὕλικήν, μήπως σήμερον εἰς τὴν ἐποχὴν
 μας δὲν καταφεύγομεν εἰς τὸν Ἰησοῦν διὰ παρόμοια ὕλικὰ ζητήματα; Ἐὰν μίαν Κυρια-
 κὴν εἰσέλθῃς εἰς ἓνα εὐκτήριον ναόν, καὶ εἰς τὸ τέλος πῆς λειτουργίας πλησιάζῃς ἓνα ἐ-
 κκαστον τῶν ἐκκλησιασθέντων μηδὲ τῶν ψαλτῶν ἐπιτρόπων καὶ ἱερέων ἐξαιρουμένων, πλὴν
 ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων καὶ χειρὸς ἐρωτήσεως αὐτοῦ τὰ καθ' ἑαυτοῦς, δὲν θὰ σᾶς ὀμι-
 λῶσι περὶ κοσμικῶν πραγμάτων κατωτέρας ὑποστάσεως ἀπὸ τὸ ἐρωτήσῃς ὁ ὅ γ ω -
 σ τ ο ς εἰ ς τ ὸ ν Ἰ η σ ο ὕ ν ἄνθρωπος τοῦ ὄχλου; Ἀλλὰ θὰ μοῦ εἶπῃς σήμερον κ α τ α
 κ α ν ὀ ν α δὲν ἀκούσται ἡ φωνὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τοὺς ἱ. ναοὺς καὶ οἱ ὄχλοι εὐρίσκονται ἐν
 ἀπολύτῳ δικαίῳ λαμβάνοντες πᾶν ὅ, τι ἔφερον εἰς τὸν ναόν, θηλαθὴ φόρτον ἀπὸ κοσμικᾶς
 φροντίδας, ἐπὶ πλέον δὲ τὸ φοβερόν φορτίον τῶν ἀμωρτιῶν των, καὶ ἔχεις πλήρως δικαίον
 ἀγαπητέ, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ συμπληρώσω τὴν εἰκόνα σου μὲ κά-
 τι οὐσιῶδες, ὅτι θηλαθὴ ὁ ἐκκλησιαζόμενος κόσμος ἐνῶ δὲν λαμβάνει τίποτε νομίζει ὅτι
 ἔλαθεν καὶ πιστεύει ὅτι τοῦτο εἶνε χριστιανισμὸς τὸ νὰ διψᾷς σὺν τὸν Τάνταλο καὶ νὰ
 μὴ πίνῃς νερό, νὰ πεινᾷς καὶ νὰ μὴ χορταίνῃς, νὰ εἶσαι πληγωμένος σὺν τὸν ἐμπροσθέντα εἰς
 τοὺς ληστές, καὶ νὰ μὴν ὑπάρχῃ δι' ἐσὲ Σ α μ α ρ ε ἰ τ η ς τ ι ς, ἵνα σὲ θεραπεύσῃ,
 καὶ διὰ τοῦτο οἱ σύγχρονοι χριστιανοὶ «ζητοῦν καὶ δὲν λαμβάνουσι, διότι κακῶς ζητοῦν διὰ
 νὰ θανατήσουσι εἰς τὰς ἡδονὰς τῶνα Ἰωάν. δ'. 3., καὶ μὴ σοῦ κάμνει ἐντύπωσιν τὸ ὅτι ἄ-
 ναγκινώσκονται περικοπαί ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον καὶ ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον, εἰς τὴν γλῶσσαν ὅπου
 ἀναγκινώσκονται ὁ ὄχλος δὲν καταλαμβάνει οὐδέν, οὔτε οἱ ὕμνοι καὶ ἡ λοιπὴ ἱερὰ ἀκολουθία
 ὀφειλὴ τὸν ὄχλον, διότι αἱ εὐχαὶ αὐταὶ εἶνε πλήρως Πνεύματος Ἁγίου, ἀλλ' ἡ καρδιά τοῦ
 ὄχλου δὲν ἐδοκίμασε τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ καὶ δὲν ὑπάρχει σπῆρος ἐν αὐτῇ, ἐπομένως μὴ
 περιμένει καρποφορία, ἄλλως τε εἶνε τόσοσ ξένος ὁ ὄχλος πρὸς τ ὸ ν ὀ μ ι λ ὸ ὕ ν τ α
 Χ ρ ι σ τ ὸ ν, ὥστε εὐθὺς ὡς τοῦ προσφέρεις Εὐαγγέλιον μεταφρασμένον διὰ νὰ ἀκούσῃ
 τ ὸ ν ὀ μ ι λ ὸ ὕ ν τ α Χ ρ ι σ τ ὸ ν, εὐθὺς χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν ὄχλον καθ' ὑπόδειξιν
 τῶν τυφλῶν ὀδηγῶν των, α ἰ ρ ε τ ι κ ὸ ς. Ὡστε ἀγαπητέ ὄχι μόνον δὲν ἀκούσται
 κατὰ κανόνα εἰς τὸ ἔθνος μας ὁ Χριστὸς ὀμιλῶν, ἀλλὰ καὶ κατα-
 διώκεται ἀγρίως, ὅτε μὲν φανερῶς, ὅτε δὲ ὑπόφως καὶ φαρισσαϊκῶς.

Ὡστε τὸ σημερινὸν σύστημα κατὰ κανόνα ἀποκοιμίζει τὸν ὄχλον δι τὰχα τὸν ὀδη-
 γεῖ εἰς τ ὸ ν ὀ μ ι λ ὸ ὕ ν τ α Χ ρ ι σ τ ὸ ν, καὶ τοῦ καθιστᾷ δύσκολον πᾶσαν σχέσιν μὲ
 τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου, διὰ τοῦτο ὁ ὄχλος μένει πνευματικῶς νεκρὸς, καὶ τὰ αἰτήμα-
 τὰ του ἔχουν ἀντικείμενον τὴν ζωὴν τῆς Γῆς, καὶ ἔτσι ἡ κατ' ἐξοχὴν πνευματικὴ θρησκεία
 τοῦ ἑσταυρωμένου, ἐγίναν ἀπὸ τοὺς ἐκάστοτε και συγχρόνους Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους
 θρησκεία κατ' ἐξοχὴν ὕλιστικὴ καὶ οἱ ὄχλοι ζητοῦν ἀπὸ τ ὸ ν ἄ γ ν ω σ τ ο ν εἰς αὐτοὺς
 Χριστὸν, τὴν διακανόνισιν ὄχι μόνον τῶν κληρονομικῶν των διαφορῶν ἀλλὰ καὶ τῶν ἐχ-
 θρικῶν των διαφορῶν μὲ τοὺς ὁμοίους των καὶ κστήτησαν αἱ προσευχαὶ τῶν τοιούτων
 ἀντὶ νὰ ζητοῦν εὐλογίας νὰ ἐπικαλοῦνται κατάραν καὶ ὀργὴν κατὰ τοῦ πλησίον.

Εὐτυχῶς, ἀγαπητέ ἀδελφέ, ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις τοῦ ἄνω κανόνος, ἀ π ό δ ε ι ξ ι ς, ἡ «ΝΕΑ ΖΩΗ», τὴν ὁποίαν κ ρ α τ ε ι ς κ α ι ἄ ν α γ ι ν ώ σ κ ε ι ς καὶ τὰ ὁμοια μὲ αὐτὴν θρησκευτικὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα σοῦ φανερώουν τ ὀ ν ὀ μ ι λ ο ῦ ν τ α Χ ρ ι σ τ ὸ ν, διὰ τοῦτο εὐχαρίστησον ἐκ βάθους ψυχῆς τὸν Πατέρα σου τὸν ἐν οὐρανοῖς διότι εὐδοκεῖ νὰ ἀποκαλύπτῃ ἐ ν σ ο ῖ τ ὸ ν Γ ἰ ὸ ν Αὐτοῦ Ἰησοῦν, ἀνευ τῆς γνωριμίας τοῦ ὁποίου δὲν σώζεται οὐδεὶς ἄνθρωπος.

Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν ἠμιλῶν καὶ λέγει «Ἄφρων ταύτην τὴν νόκτα τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ» Λουκ. ιβ' 19 λέγει εἰς τὸν πλούσιον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀπευθυνθῆ εἰς τὴν ψυχὴν του ὅτι «θὰ ἀναπαύθῃ» μετὰ τὴν τακτοποίησιν τοῦ ὕλικου ζητήματος τῆς ζωῆς του διὰ τῆς συσπρεύσεως «πολλῶν ἀγαθῶν» Ὡστε ἔχομεν ἐνώπιόν μας ἕνα χριστιανὸν πλούσιον, ἴσως καὶ ἐπίτροπον κανονὸς ναοῦ, διότι ζητεῖ τ ἡ ν εἰ ρ ῆ ν η τῆς ψυχῆς του, τὴν ὁποίαν φαντάζεται ὅτι θὰ εὐρῆ ἐν τῇ ἀμεριμνησίᾳ διὰ τῆς ἀνάγκης τῆς σωματικῆς ζωῆς καὶ δὲν ἔχει διακρίνει ὁ ταλαίπωρος ὅτι, ἄλλαι αἱ πνευματικαὶ ἀνάγκαι καὶ ἄλλαι αἱ ὕλικαι ἢ σωματικαὶ τοιαῦται, καὶ ὅτι μ ὀ ν ο ν αἱ πνευματικαὶ ἀνάγκαι πρέπει νὰ προηγούνται εἰς τὰς μερίμνας μας καὶ οὐδέποτε αἱ σωματικαί, διότι ἡ μὲν ψυχὴ μας θὰ ἐπιζήσῃ τοῦ θανάτου, τὸ δὲ σῶμα θὰ συναποθάνῃ μὲ τὸν θάνατον. Ὁ πλούσιος τὴν αὐτὴν νόκτα ὅπου ἔλυσε τὸ πρόβλημα τῆς εὐτυχίας του, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Θεόν, ἀκούει τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ ὅτι ὡς ἄφρων, θὰ θρέψῃ τὸν καρπὸν τῆς ἀφροσύνης του καὶ θὰ ἀπολέσῃ ἐν μιᾷ στιγμή καὶ τὰ ὕλικὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν ψυχὴν του, καθ' ὅσον ὁ Σατανᾶς τὸν ἐξηπάτησε καὶ ὁ πλούσιος ἐθησαύριζε διὰ (λογ)του καὶ ἔχει διὰ (λογ)μὸν τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ τὸν πλοῦτόν του πὺς θὰ τὸν μεταχειρισθῆ δὲν ἠρώτησε τὸν Θεὸν ἀλλὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀπεριπάτησεν ἐν φαντασίᾳ, ἐθησαύρισεν καὶ δὲν ἤξευρεν τίς θέλει συνάξῃ αὐτὰ ψαλμ. λθ' 6, δὲν εἶχε σὺλ λογισθῆ ὅτι: «τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου παρέρχεται» Α' Κορινθ. ζ. 31, δὲν ἀνέγνωσε εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὅτι «καθὼς ἡ πέριξ ἢ ἐπωάζουσα καὶ μὴ νεοσεύουσα, οὕτως ὁ ἀποκτῶν πλοῦτὴ ἀδίκως, θέλει ἀρῆσει αὐτὰ εἰς τὸ ἥμισυ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰ ἔσχατα αὐτοῦ θέλει εἶσθαι ἄφρων» Ἰεζεκ. ιζ' 11.

Ἡ παραβολὴ αὕτη εἶνε ἡ εἰκὼν τῶν καθ' ὅλας τὰς γενεὰς πλουσίων, οἵτινες πιστοῖ μαθηταὶ τοῦ συναδελφου των τῆς παραβελῆς ἀγωνίζονται καὶ ἀγωνισθῶν νυχθημερὸν διὰ τὴν συσπύρευσιν περισσοτέρων ὕλικῶν ἀγαθῶν, καὶ ἡ μόνη ἴσως διαφορὰ των εἶνε ὅτι δὲν χορταίνουσι τοῦλάχιστον εἰς κάποιον σημεῖον τῆς ἀφρονος ζωῆς των, ἀλλὰ διαρκῶς διψοῦν περισσότερα καὶ περισσότερα καὶ ἀκόμη περισσότερα νὰ κερδίσουσι, ἀληθινὰ κατελιημμένοι ἀπὸ λύσσαν, ἥτις ἐπὶ τέλος τοῦς φθείρει ψυχικῶς καὶ τοῦς θανατώνει.

Ἡ νόσος τοῦ πλουτισμοῦ εἶνε τὸ σύγχρονον τρομερὸν ἀμάρτημα τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ζῶμεν, ὅλοι καὶ ὅλαι εἰς πᾶσαν συνάντησιν ἔχουσι ὡς θέμα των τὰ τῆς παρουσίας ζωῆς ζητήματα καὶ ἂν κατὰ συγκυρίαν θελήσῃ τις νὰ φέρῃ εἰς τὸ μέσον ποῖον εἶνε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπομνήσῃ εἰς τοῦς τοιοῦτους τὸ «μὴ θησαυρίζετε εἰς ἑαυτοὺς θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς ὅπου σκώληξ καὶ σκωρία ἀρᾶνιζει, καὶ ὅπου κλέπται διατρυποῦσι καὶ κλέπτουσι, ἀλλὰ θησαυρίζετε εἰς ἑαυτοὺς θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σκώληξ, οὔτε σκωρία ἀρᾶνιζει καὶ ὅπου κλέπται δὲν διατρυποῦσιν οὐδέ κλέπτουσι, ἐπειδὴ ὅπου εἶνε ὁ θησαυρὸς σας ἐκεῖ θέλει εἶσθαι καὶ ἡ καρδία σας» (Ματθ. στ' 9—21.) θέλει ἐγείρει ἰσὴν δυσπιστίαν ἐπὶ τῆς ὠφελιμότητος τῶν τοιοῦτων συμβουλῶν, ὥστε μετὰ οἰκτου θέλουσι ρίξει τὸ δλέμμα των πρὸ τὸν λέγοντα τὰ τοιαῦτα ἁ δ ὄ ν α τ α, ἀπορῶντες ἐν ταῦτῳ μήπως συνέβῃ καὶ καμμία

παράκρουσις εἰς τὸν πιστὸν χριστιανὸν τὸν εἰκόνα αὐτὸν τὸν Λόγον τοῦ Χριστοῦ! Καὶ ἂν ὁ πιστὸς χριστιανὸς ἐξκοιουθήσῃ, ἀκομῆ ὀλίγων καὶ προσθέσει «Μὴ μεριμνᾶτε περὶ τῆς ζωῆς σας, τί νὰ φάγητε καὶ τί νὰ πῖνατε, μηδὲ περὶ τοῦ σώματός τι νὰ ἐνδύθητε. . . ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι δὲν σπεύρουσιν, οὔδὲ θερίζουσιν, οὔδὲ συνάξουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ Πατὴρ σας ὁ Οὐράνιος τρέφει αὐτὰ» σῆς δὲν εἶσθε πολὺ ἀνωτέρω αὐτῶν; Μὴ μεριμνᾶτε λοιπὸν λέγοντας, τί νὰ φάγωμεν ἢ τί νὰ πῖνωμεν, ἢ τί νὰ ἐνδύωμεν, διότι πάντα ταῦτα ζητοῦσιν οἱ ἔθνηκοί (οἱ εἰδωλόλατράι), ἐπειδὴ εἰξέουσι ὁ Πατὴρ σας ὁ Οὐράνιος, ὅτι ἔχετε ἀνάγκην πάντων τούτων, ἀλλὰ ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα (τὰ ἀκχεαῖα διὰ τὸ σῶμα) θέλουσι σῆς προστεθῆ» Ματθ. στ'. 25—33 καὶ ἰδοὶ «Μέγας πλουτισμὸς εἶνε ἡ εὐσεβεία μετὰ αὐταρκτίας, διότι δὲν ἐφέραμεν οὐδὲν εἰς τὸν κόσμον, φανερόν ἐστι οὐδὲ δυνάμεθα νὰ ἐκφέρωμεν τι, ἔχοντας δὲ ἰδιατροφὰς καὶ σκεπάσματα, ἃς ἀρκώμεθα εἰς ταῦτα, ὅσοι δὲ θέλουσι νὰ πλουτώσιν πίπτουσιν εἰς πειρασμὸν καὶ πηχίδα καὶ εἰς ἐπιθυμίαν πολλὰς ἀνοήτους καὶ ἐλαβερὰς, αἵτινες δουρίζουσιν τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον καὶ ἀπώλειαν» Α' Τιμοθ. ε' 6—9, τότε οἱ ἀνθρώποι ἐκεῖνοι θὰ σπεύσουν ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν θ ρ η σ κ ὀ λ η π τ ο ν τούτων, συζητοῦντες οὐχὶ περὶ τῶν ὅσων ἤκουσαν ἀλλὰ περὶ τοῦ ποιοῦ τοῦ πιστοῦ χριστιανοῦ, καὶ ἐπὶ τέλος ἀνακαλύπτουν ὅτι οὗτος εἶνε μ α σ ὠ ν ὁ ς τ ι ς ἀναγνώστης τῶν Γραφῶν καὶ μάλιστα τ ῆ ς ἀ φ ο ρ ι σ μ ῆ ν η ς μ ε τ α φ ρ ᾶ σ ε ω ς! Οἱ τὰ τοιαῦτα λέγοντας εἶνε **τὸ χριστιανικὸν πλήρωμα, τὸ ἅγιον ἔθνος τῶν ὀρθοδοξῶν ἁγίων**, οἱ διελίζοντες τὸν κίνωπα τὴν δὲ κάμιλον καταπίνοντας» Ματθ. 23—24, οἱ ὅποιοι εἶνε πιστὰ τέκνα τῆς ζύμης τῶν νέων φαρισαίων καὶ Γραμματικῶν, οἱ ὅποιοι χωρὶς Βυαγγέλιον κατορθώνουν καὶ κηαρτιζοῦν χριστιανούς τοῦ ἀνωτέρου τύπου! Ἀλλὰ γέγραπται διὰ τοὺς τοιοῦτους «Ἀδελφοί.. ν' ἀπομακρύνεσθε ἀπὸ τοὺς ποιοῦντας τὰς διχοστασίας καὶ τὰ σκάνδαλα... διότι οἱ τοιοῦτοι δὲν δουλεύουσι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ἀλλὰ τὴν ἐξουσίαν τοῦ κ ο ι λ ῖ α ν, καὶ διὰ λόγων καλῶν καὶ κολακευτικῶν ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων» (Ρωμ. ις' 17—18), οἱ τοιοῦτοι εἶνε «οἱ ἐχθροὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, τῶν ὁποίων τὸ τέλος εἶνε ἀπώλεια, τ ὠ ν ὁ π ο ἰ ὠ ν ὁ Θεὸς εἰ ν ε ἡ κ ο ι λ ῖ α... οἵτινες φρονοῦσι τὰ ἐπίγεια» Φιλπ. γ' 18—19, οἱ τοιοῦτοι δὲν ἔμαθον ὅτι: «δὲν δύνανται νὰ δουλεύωσι Θεὸν καὶ Μαμμωνᾶν (τὰ χρήματα)» Ματθ. ε' κ.

Ἀδελφε, Σὺ, ὅστις ἀναγινώσκεις τὰ τῆς παραβολῆς τοῦ πλουτοῦ, ἐνθυμίσου ὅτι ὁ πλούσιος ἀνεγνώριζεν τὴν αἰώνιον ζωὴν λέγων «Ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ, φάγε, πῖε, εὐφρανοῦ», ἔτσι ἀνεπαύετο ἐδουλοῦν ὅτι ἰτηρέσει καὶ τὸν Θεὸν μετὰ νὰ ἀσπῆ δικαιοσύνην κατὰ κόσμον. Ἀκόμη εἰσὶν καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ Θεοῦ οἵτινες ἀσφαλῶς θὰ τὸν ἠύλογον εὐχόμενοι νὰ κερδίζῃ παντοτε εἰς τὰς ἐργασίας του, ἤτοι νὰ δώσουν εἰς τὸν ταλαίπωρον νεκρωτικὸν, εἰδικῶς κηαρτικευμένον τῆς τὸν Σατανᾶν μετ' ὀλίγην θρησκολογίαν, καὶ εἰς δέβαιος ὅτι ἂν εὐρίθῃ κάποτε κάποιος δούλος τοῦ Θεοῦ νὰ ὑπομνήσῃ εἰς τὸν κολασμένον πλούσιον τῆς παραβολῆς τὰ περὶ Ἀγίας Γραφῆς ζητήματα, τὰ περὶ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, θὰ ἐχρηκτικηρίσθῃ ἀσφαλῶς ὅπως καὶ οἱ σημερινὸι ταλαίπωροι χριστιανοὶ χαρακτηρίζουν τοὺς κηαρτικίζοντας τὴν Ἀγίαν Γραφήν ὡς τὸ μόνον βιβλίον τῆς ζωῆς καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς ὡς τὴν μόνην ὁδὸν τὴν ὁποία πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ ὁ θέλων ὄχι νὰ κληρτικῆ ἀλλὰ νὰ εἶνε χριστιανὸς καὶ δὴ ὀρθοδοξός, καὶ ἔχει ὡς σημαίαν τῆς ζωῆς σου «ὅτι ὁ Κό-

ριός σου Ἰησοῦς Χριστός π λ ο ῦ σ ι ο ς ὧ ν, ἀπέκωχευσε δι' ἐσέ, διὰ τὰ πλουτίσας σὺ μὲ τὴν πτωχείαν ἐκείνου» Β. Κορινθ. κ' 9, καὶ «μὴ γίνου ἄπιστος ἀλλὰ πιστός» Ἰωάνν. 20—27 καὶ μάθε καὶ σημειώσέ το καλῶς ὅτι «ἐν ἰδέσῃ» εἰς τοὺς ἰνθρώπους, **δοῦλος τοῦ Χριστοῦ δὲ θελήσει εἶσθαι**», Γαλάτ. α' 10, καὶ διὰ τὰ μάθης τὸν πολύτιμον αὐτὸν φίλον, τὸν Ἰησοῦν λέγω, φρόντισον νὰ προμηθευθῆς τὸν Λόγον τοῦ Ἰησοῦ, τὴν Ἁγίαν Γραφήν εἰς τὴν γλῶσσάν σου καὶ νυκτός καὶ ἡμέρας νὰ διημερεύῃς εἰς τοὺς λειψῶνος τῆς καὶ ἔταν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ θὰ κατοικῇ πλουσίως εἰς τὴν κ α ρ δ ί α ν σ ο υ, καὶ ἔχῃ εἰς τὴν διάνοιάν σου, τότε ὡ εὐλογητὴ ὥρα, θὰ ἔχῃς πλουτίσει διὰ τῆς πτωχείας τοῦ Χριστοῦ! Γένοιτο.

ἽΟρθοδ. Χρισ. Ἀδελ. «Ὁ Εὐαγγελισμὸς»

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ἡ ΔΙΑ ΜΕΣΣΟΝ ΤΩΝ ΦΥΣΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΑΦ' ΕΝΟΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ, ΑΦ' ἘΤΕΡΟΥ, ΠΑΛΗ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΚΑΙ Η ΦΥΣΙΣ ΑΥΤΟΥ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΚΥΡΟΥΜΕΝΟΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΦΥΣ. ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Σειρὰ φιλοσοφικῶν ἀρθρῶν τοῦ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ
Γ. ΑΡΝΕΛΛΟΥ, Καθηγητοῦ τῶν Μαθηματικῶν.

«Αὕτη ἐπονείδιστος ἀμαθείη,
οἴεσθαι εἰδέναι μὴ εἰδότα»

ΠΛΑΤΩΝ

Ἐνφ λοιπὸν ὑπὸ τῆς ψευδωδύμου Γνώσεως τὸ θαῦμα Στοχαστῶν ἀδυσωπήτως ἐν τῇ θρησκείᾳ παρεμβαίνον ἐκρήθη ὡς ἀν-ικείμενον πρὸς τὴν ἀτεγχετον τῶν φυσικῶν Νόμων σταθερότητα καὶ ἐπομένως αὐστηρῶς τὰ μάλα ἀποκλειόμενον, ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν ἀρθρῷ ἀπεδείξαμεν ὅτι ὀλιγὸς τοῦ-αντίον, ὅτι τούτέστιν ἐ-ρβῶς ἡ Ἀντινομία ἐνὰ μέσσον τῶν ἀπαύσιων, ἀπ' ἐνός, τῶν διηγεκῶν τῆς ὕλης τ σπῆν τε καὶ ἀλλοιώσεων, τῶν μεταβολῶν καὶ μεταμορφώσεων, τῶν ἀτέκτων ἢ ἰπ' ἐξέσου τῶν ἰθυόντων ταύτας Νόμων ἐ'αγγέλλει τὴν ὑπαρξιν Κυριάρχου, Ἀπείρου οὐσίας, ὀλιγὸς ὑπερεπέκε να τῆς ὕλης, καὶ ἀπολύτως πανσθενῆς τῆς ὀποίας ἡΒούλησις θεσπίζει ὀλο-ληρωτικῶς ἐπὶ τῆς ὕλης.

Ψευδολογεῖ δὲ ἡ ψευδῶνυμος γνῶσις περὶ τε τῆς θρησκείας καὶ τοῦ ἀδριτίου;

ἐν ταύτῃ παρεμβαίνοντος Στοιχείου τοῦ Θεύματος, ἀκριβῶς διότι πλήρως ἀγνοεῖ καὶ Θεὸν καὶ ὕλην, δροτότατα δὲ ὁ δεικνόμενος Πλάτων εἶπεν: «Αὖτις ἐπονείδιστος ἀμαθεῖσι, οἴεσθαι εἰδέναί, μὴ εἰδότα». Εἶχομεν ὑποσχεθῆ ἐν τῇ προηγουμένῃ ἡμῶν ἀρθρῳ νὰ πραγματευθῶμεν ἀπὸ νέας ἀπόψεως, τὸ σοβαρώτατον καὶ ἀκωνθωδέστατον τῆς ὕλης πρόβλημα, τοσοῦτον βαθῶς ἀπασχολοῦν τὴν ἑπιστήμην καὶ τὴν Φιλοσοφίαν:

ΤΙ ΛΟΙΠΟΝ ΕΙΝΑΙ Η ΎΛΗ;

Διότι, δυσὶν θάτερον, ἢ εἶνε Ἄειδος αἰτία ἢ προδήλως θεὸν νὰ φέρῃ τοῦ αἰτιατοῦ τὸν χαρακτήρα, βουλῆσαι ἐτέρᾳ εἰς τὸ εἶνε προελθοῦσα.

Ἐὰν ἡ ὕλη εἶνε ὄντως ἀί-διος αἰτία, οὐσία πρῶταρχος, ὄντοτος πάμπρωτος, τότε θεδαίως οὐδεμίας οὐσίας «Ἐτέρας» πρὸς ἐξήγησιν τῶν φαινομένων χρῆζομεν. Ἐὰν ἀπεκλείετο μάλιστα δλοσχερῶς ἢ παρὰ τὴν ὕλην, ἂν ἀληθῶς τὰ ὡς εἴρηται κατηγορήματα εἶχεν αὐτῇ, συνύπαρξες «Ἐτέρας» οὐσίας, διότι τὸ νὰ συνυπάρχωσι δύο ἀπειρα εἶνε μαθηματικῶς ἀδύνατον.

Καὶ θὰ ἦτο ἀληθῶς «ἀπειρος» ἡ ὕλη, ἂν κατηγοροῦντο ἐπὶ ταύτης ἡ ἀιδιότης, τὸ πρῶταρχον ἢ πάμπρωτον, διότι θὰ εἶχε τότε ἅπαν τὸ «εἶναι» ἐν ἑαυτῇ αἰδιῶς, τοῦτο δὲ τὸ αἰδιῶς, δηλονότι ἅπαν τὸ «εἶναι» εἶναι, ἢ κυριωδουσία τῆς ἀπειροῦ ιδιότητος ὑπάρχει. Ἐὸ δὲ «ἀπειρον», εἶνε φύσει ἀπειρῶς ἀπειρον, μὴ δυναμένης οὐδαμῶς τῆς ἀπειρίας νὰ ἰννοθῆ, ἂν ὑπῆρχεν ἀπὸ μιᾶς πλευρᾶς, ἂν κατηγορεῖτο πέρας, ἀπὸ μιᾶς ἀπόψεως εἰς ἐκεῖνο, ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἀπειρον παραδεξάμεθα, διότι τότε θὰ εἶχομεν τὸ αὐτὸ ἀπειρον τε καὶ πεπερασμένον.

Ἄλλὰ τοῦτο εἶνε βλως ἀδύνατον, ἐκ τῆς ἀδυναμίας δὲ ταύτης, συμφυοῦς τῇ κυριῶσει τοῦ ἀπειροῦ ιδιότητι, ἐκεταὶ ἀναγκαίως ὁ πλήρης ἀποκλεισμός τῆς συνυπάρξεως δύο ἀπειρων, διότι ἢ ὡς εἴρηται συνύπαρξες θὰ ἦρει ἀμφοτέρω, εἰς ἓν ἀπειρίως χαίνον μηδὲν, ὀδηγοῦσα ἡμᾶς, καθόσον ἢ ὑπαρξες τοῦ ἐτέρου τῶν δύο Ἀπειρων θ' ἀπετέλει ἀναμφισδητήτως πέρας εἰς τὸ ἄλλο, πεπερασμένον ἐπομένως τοῦτο καθιστάσα καὶ ἄρα ἀφροῦσα αὐτό. Τίτων δ' εἴτω κατ' αὐστηροτάτην λογικὴν ἐχόντων, παρατηρήσατε εἰς ποῖα τερατώδη συμπεράσματα ἐρχόμεθα, ἂν κατηγορήσωμεν ἐπὶ τῆς ὕλης τὴν αἰδιότητα, ἂν παραδεχθῶμεν ταύτην οὐσίαν πρῶταρχον, ὄν τότητα πάμπρωτον.

Ἄν ἀποδώσωμεν εἰς τὴν ὕλην αἰδιότητα ὑπάρξεων, ὀφίλομεν ἄρα νὰ συμπαραδεχθῶμεν ὅτι ἀναγκαίως: Αἰδυνάμεις τῆς δράσεως ἐπορεύονται ἐκ ταύτης, ἐστὶ ας τούτων, ἀι-διως φύσει οὐσης. Διότι, ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι αἰδυνάμεις, οἱ αἰτιαταὶ δηλοῦσι τοῦ τόσον ἐκπάγλου, τόση μεγαλοπρεποῦς τῶν περὶ τὴν ὕλην φαινομένων: ἐκτύου, ἐδόθησαν τῇ ὕλῃ «Ἐξωθεῖν», διὰ τοῦ «Ἐξωθεῖν» τούτου παροεχόμεθα ἀσφαλῶς ὑπὸς οὐσίας ἐτέρας, καὶ δὴ κρείττονος ὑπὲρ τὴν ὕλην, ἀποῦσθη, ἢ ὕλη δηλονότι, ἐξ εἰνης. τῇ ἐτέρας τουτέστιν «Ὀύσεας, τῆς δράσεως, τῶν τόση πολυποικίλων ἐν αὐτῇ φαινομένων τὰς γενεαιουργοῦς θεῖα ἔχουσα

βοῦσα. Ἄλλὰ ἡ ὕπαρξις τῆς Ἐτέρας ταύτης οὐσίας ἀντίκειται ἀπολύτως πρὸς τὸ ἀπειρον καὶ ἀίδιον τῆς ὕλης εἶναι, ὅπερ, καθ' ὑπόθεσιν παραδεχάμεθα, διότι—κατεστήσαμεν ἡδὴ ἀπτόν τοῦ ο —δύο Ἄπειρον δὲν δύνανται νὰ συυπαρξῶσιν.

Ἐπομένως, μετὰ τῆς παραδοχῆς τῆς ὕλης ὡς ἀιδίου αἰτιότητος, ὡς οὐσίας πρωτάρχου, ὀφειλομεν νὰ συμπαραδεχθῶμεν τὴν ἐκ ταύτης ὡς ἐστίας ἐκπόρευσιν τούτων. Φύσει δ' ἐνταῦθα τὸ ἐξῆς ἀνακύπτει ζήτημα πότερον: Αἱ ὡς εἴρηται Δυνάμεις, αἱ ἀπὸ τῆς ὕλης ὡς ἀπὸ τοῦ ἑαυτῶν κέντρου ἐκπορευόμεναι, ἔδρων ἄνάργως, ἢ ἦν ποτε, ὅτε αὐκ ἔδρων, ἐν λαμβανούσῃ τελοῦσαι καταστάσει, τῆς δράσεως τούτων ἐντεῦθεν ὄριου» τινὸς ἀρξαμένης, καὶ ἄρχ ἐγχρόνου οὐσίας, τοῦ ὄριου τῆς ἐνάργεως τῆς δράσεως τοῦ χωρίζοντος ταύτην τῆς ἀδρανείας ἀναγκάτως τὸν χρόνον καθορίζοντος;

Ἄλλὰ ἐὰν ὑπῆρξε περίοδος ἀδρανείας τῶν Δυνάμεων, ἐντεῦθεν τῆς αὐταίας τῶν ὁμοίων τῶν τόσῳ ποικιλοστόλων φαινομένων τὸ θεσπέσιον ἐκτείνεται. εἰκτισον, τότε δεόν ἀναγκάτως νὰ ἐκζητηθῇ τῆς ἀδρανείας τούτων ὁ λόγος, τῆς λαμβανούσης αὐτῶν καταστάσεως ἢ αἰτία ἐντὸς αὐτῆς ταύτης τῆς ὕλης, διότι, ἐὰν ἐκζητήσωμεν τὸν λόγον τὸν τηρήσαντα ταύτας ἐν ἀδρανείᾳ, ἀφ' ὧρισμένου δ' ὄριου ἐπιτρέψαντα ταύταις τὴν λειτουργίαν, ἐπέκεινα τῆς ὕλης, τότε ἄρα παραδεχόμεθα ἀναγκάτως καὶ ὕπαρξιν οὐσίας ἐτέρας ἐκτὸς τῆς ὕλης, συνύπαρξιν δηλονότι δύο ἀπειρῶν, ὅπερ, ὡς ἡδὴ ἀπτόν κατεστήσαμεν, ἀποκλείεται ἀδυσωπήτως.

Ἄν λοιπὸν διετέλεσάν ποτε τῆς ὕλης αἱ δυνάμεις ἐν ἀδρανείᾳ, τῆς δράσεως αὐτῶν ἐντεῦθεν ὄριου τινὸς ἀρξαμένης, ἔπεται ἀναγκάτως ὅτι ἡ αἰτία τῆς ἀδρανείας αὐτῶν δεόν νὰ ἐπιζητηθῇ ἐν τῇ ὕλῃ, ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ ἐστίᾳ, ἀφ' ἣ αὐταὶ ἐκπορεύονται.

Ἄλλ' ἐὰν παραδεχθῶμεν, ὅτι ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ ἐστίᾳ, ἀφ' ἣς ἐκπορεύονται τῆς δράσεως αἱ δυνάμεις, ἐνοικεῖ λόγος τηλικαύτης μεταβολῆς, ὅτε μὲν ἐν ἀδρανείᾳ τὰς δυνάμεις τηρῶν, ὅτε δὲ ταύταις δράσιν ἐπιτρέπων, αἴρομεν διὰ τῆς παραδοχῆς ταύτης ἀναγκάτως τὴν ἀναιτιότητα τῆς ὕλης, ἀφοῦ οὐσιωδῶς αὐτὰς ταύτας τὰς δυνάμεις, τὰς ἐκ ταύτης ἐκπορευομένας, δ' ὦν αὕτη τὸ ἑαυτῆς ἀναγγέλλει εἶναι, χαρακτηρίζει ἢ τροπή, ἢ ἀλλοίωσις, ἢ μεταβολή. Ἄλλὰ τροπή καὶ ἀ' διότι τῆς αἴρουσιν ἀλλήλα, διότι ἀπολύτως οὐδὲν δύναται νὰ νοηθῇ ὡς ἂν αἰετῶδες ἑαυτῆ καὶ ἄλλιν τρεπόμενον, μεταβαλλόμενον, ἀλλοιούμενον. Αὕτη δ' ἡ τροπή τῶν δυνάμεων, μεταβαλλομένων, ἀπὸ τῆς ἀδρανείας εἰς τὴν δράσιν, προδίδουσιν ἀναγκάτως σπουδαιότατόν τι, τὸ ἐξῆς ἀκριβῶς. Ἐπειδὴ παρατεταμένοι τὴν αἰδιότητα, τὸ πρῶτον τῆς ὕλης, συνωμολογήσαμεν ἀναγκάτως καὶ δυνάμεις ἀπὸ ταύτης — Ἐστίας τούτων—ἐκπορευομένας κυριῶδες ταύτης γνώρισμα ἀποτελοῦσας, ἔπεται ἄρα ἐντεῦθεν ὅτι ἡ «τροπή», ἢ ἐν ταῖς δυνάμει τῆς ἀπὸ τῆς ὕλης ἐκπορευομένης αἱ ὁποῖαι συνιστῶσι τὸν κυριῶδη ταύτης χαρακτήρα, ἀφοῦ κατηγορεῖται ἐπὶ τῶν δυνάμεων, χαρακτηρίζει ἄρχ οὐσιωδῶς τὴν ὕλην.

Ἐπομένως ἐπὶ τῆς ὕλης, οὐσιωδῶς διὰ τῆς τροπῆς χαρακτηριζομένης, δὲν δύο

ναται ἄρα νὰ κατηγορηθῆ τὸ «εἶναι» ἐν τῇ φιλοσοφικῇ αὐτοῦ σημασίᾳ, τὸ ὁποῖον ἀποκλείει ἀδυσωπήτως ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν «τροπήν», ἀλλὰ τὸ «γίγνεσθαι», [διότι μόνον ἐν τούτῳ συμφητένυπάρχει ἡ τροπή, τραπέντι ἀπὸ τοῦ οὐκ ὄντος εἰς τὸ εἶναι, γενομένης ἐηλονότι, τοῦ εἶναι μετασχόντι. Ὅπως ἀποφύγωμεν λοιπὸν τοῦτο, τὸ ὁποῖον αἶρει ἄρθρον τὴν ἀϊδιότητα, τὸ «π ρ ὠ τ α ρ χ ο ν» τῆς ὕλης, ὀφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι αἱ ἀπὸ ταύτης ἐκπορευόμεναι Δυνάμεις, αἱ κυριωδῶς ταύτην χαρακτηρίζουσαι, εἶνε τῆς «τροπῆς» ἀνώτεραι, ὅτι δὲν ὑπάρχει ὄριον διακρίνον ἐν ταύταις περίσδον ἐράσεως ἀπὸ περιόδου ἀδρανείας, ὅτι τουτέστιν αἱ Δυνάμεις, αἱ ἐκ τῆς ἀϊδιου ὕλης ἐκπορευόμεναι «ἀνάρχως» ὄρωσιν, οὐδέποτε μεταβαλλόμεναι ἀπὸ τῆς ἀδρανείας εἰς τὴν δράσιν.

Ἔχομεν ἄρα: ὕλην, οὐσίαν πρῶταρχον, ἐστὶν ἐκπορευούσαν Δυνάμεις, ἡ δράσις τῶν ὑποίων ἔχει ὡς ἀντικείμενον τὴν ὕλην, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὡς ἐξ ὑποκειμένου ἐκπορεύονται.

Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἀντικρυς «π α ρ α λ ο γ ι σ μ ὸ ς», ἀπολύτως ὑπὸ τῆς Λογικῆς ἀποκλειόμενος, διότι:

Ἡ ὕλη, ἐκπορευούσα τὰς δυνάμεις τῆς δράσεως, δι' ὧν κυριωδῶς χαρακτηρίζεται, καὶ ὧν ἀνευ θὰ ἦτο μηδὲν, εἶνε ἄρα τούτων «αἰτία». Ἀλλ' ἀφοῦ εἶνε τούτων «αἰτία», πῶς δύναται ἐν ταύτῃ νὰ μεταπίπτῃ εἰς τὴν ἦσσανα τοῦ «Αἰ τ ι α τ ο Ὑ» θέσιν μεταβολὰς πάσχουσα ὑπὲρ τῶν δυνάμεων, ἃς αὐτὴ ἐκπορεύει, καὶ αἰτινες ὀφείλουσι νὰ ὦσιν ἀϊδιοί, ὡς ἀπεδειξομεν ἀναντερρήτως, ἀϊδιοὶ δ' οὐσαι, πῶς ἀπὸ τρεπτοῦ ἐκπορεύονται πῶς τρεπτὸν ἐργάζονται νὰ καταστήσωσι καὶ καθιστώσιν ὅτι ἐξ ἀρχῆς «αἰδιον» παραδεξάμεθα πρῶταρχον «Αἰδιότητα» τὴν ὕλην ὁμολογήσαντες;

Ἡ χαώδης δ' αὐτὴ ἀντίφασις εἰς ἣν κατελήξαμεν παραδεξάμενοι τὴν ὕλην ὡς πρῶταρχον οὐσίαν, ἀναγκάζει ἡμᾶς ἀπολύτως ν' ἀπορρίψωμεν μακρὰν, ὡς οἶόν τε μακρότατα τὴν περὶ τῆς ὕλης ταύτης ὑπόθεσιν, καὶ νὰ κηρύξωμεν ταύτην:

ΑΙΤΙΑΤΟΝ, ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ, ΓΕΓΟΝΟΣ

Θὰ προκαλοῦμεν δὲ οἰονδηποτε νὰ κινήσῃ τούτων κερατὴν μίαν ἢ νὰ μεταθέσῃ ἰῶτα ἓν.

Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ ὕλη εἶνε γεγονός, ἐξ οὐκ ὄντων εἰς τὸ εἶναι ἔλθοῦσα, τὸ δὲ ἀπαισίως χαίνον -ο- Μηδὲν, αὐτὸ ἄρνησις τοῦ εἶναι ὄν, δὲν δύναται ἄρα ἰδημιουργικὸν νὰ ὑπάρχῃ ὄντοτήτων, δὲν ἔπεται ἀδυσωπήτως ἐντεθθεν ὅτι ἀναγκασιότατα ὑπάρχει ὁ Ὄν, ὁ ἀπειρος, ὁ φύσει περιορισμὸν μὴ δεχόμενος καὶ ὅτι «συνάρτησις» ἀδυσώπητος τούτου εἶνε ἡ παρέμβασις τοῦ στοιχείου τοῦ θαύματος ἐν τῇ θρησκείᾳ, καθ' οὗ καταφέρονται;

Καὶ ἀφοῦ ὑπάρχει ὁ Ἄπειρος, δύναται νὰ τεθῇ περιορισμὸς κατὰ τῆς ἐκδηλώσεως τῆς πανοθενος τούτου Βουλῆσεως, διὰ τῶν νόμων τῶν διεπόντων τῶν φαινομένων τὰς μεταβολὰς καὶ ἀλλοιώσεις, τὰ ὁποῖα κατὰτείνουσι πρὸς τέλος ἐκ προτέρου προωρισμένων καὶ προεγνωσμένων;;

ΞΙ

«Τοιὶ περὶ τὰ καθόλου καλῶς
διαγνόντες ἔμελλον καὶ τὰ περὶ
κατὰ μέρος. οὕτω ἐντέ, καλῶς
ὀφείζονται».

ΑΡΧΙΤΑΣ

Ὁ ἀποκλεισμός τοῦ «θ α ὅ μ α τ ο ς» ὑπὸ τῆς ψευδωνύμου Γνώσεως, στο χεῖου ἀδυσπλήτως ἐν τῇ Ἑρησειᾳ, περιγεομένου, ὡς ἀντικείμενου ἐγένετο μὲς τοῦ κρατοῦντος φυσικοῦ Νόμου, διὰ τὴν ἀκαμπτὸν αὐτῶν ἀκρυβότητα, προδίδωσιν ὡς ἀπεδείκνυμεν εἰς σειρὰν σκέψεων, τῶν ὁποῖων οὐδὲ κεραία μὰ μεταίτητα, ἢ ἴωτα ζ, μετακινεῖται, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὄγνοισιν τοῦ δάθους τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ φρικαλίαν, κυριολεκτικῶς ἀφάνταστον περὶ τὴν φιλοσοφίαν ἐμάθειαν καθιστάσαν ἀπολύτους ἀνίκανους τοὺς ὑπὸ ταύτης συνεχόμενους ὅπως ἰδῶσιν τὸν θεσπέσιον, τὸν γλυκύτατον ἐνηρμονισμένον, ὅστις ὄντως κρατεῖ: Ἄνὰ μέσον τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς Ἑρησειᾳς ἀφ' ἑτέρου.

Διότι αὐτῇ, ἢ φιλοσοφίᾳ δηλονότι, ἔχει ὄλω: ἰδίας μεθόδους, ἀπροσίτους εἰς ἀπάσας τὰς ἄλλας ἀπὸ μέρους ἐπιστήμας, δι' ὧν ἐρευνᾷ ἀπαξάπαντα τὰ τρισμέγιστα καὶ κίτιστα τῶν προβλημάτων, τὰ πρὸς τὴν ἀπόλυτον συνδεόμενα ἀλήθειαν, ἣν ἢ φιλοσοφία ἐκζητεῖ, χωρὶς δὲ τῆς βοήθειας ταύτης, αἱ ἀπὸ μέρους ἐπιστήμας εἰσὶν ὄλω ἀνίκανοι τὴν ἐκθαμβωτικῶς λάμπουσαν θεῖαν ἀλήθειαν ν' ἀναίωσι.

Καὶ ὅταν ἀποδεικνύωμεν μετὰ μαθηματικῆς ἀβριθείας ὅτι ἢ ὕλη εἶναι γεγὼνός ἐξ ὄκ ὄντων εἰς τὸ εἶναι ἐλθοῦσα, τοῦ εἶναι μετασχοῦσα, τί ἄλλο ἐπιτελοῦμεν εἰμὴ ἐξηγοῦμεν πολῦτιμον ἀφράστως περὶ τὴν «ὕλην» ἀλήθειαν, ἐκείνην ἀκρεβῶς, ἣν ὡς βασικῶς χαρακτηρίζουσαν τὴν «ὕλην» διακηρύττει ἢ οὐρανια μηχανικῇ, ὁ τόσῳ βαρυσήμαντος οὗτος κλάδος τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης.

Τὶ διασαλπίζει ἢ τόσῳ πολῦτιμος αὕτη ἐπιστήμη;

Ὅτι ἢ «ὕλη» διατελεῖ ἐν διηγεῖται, ἐν ἀπαύστῳ κινήσει, ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ νοήσωμεν τὴν ὕλην χωρὶς κινήσεως, ὅτι ἢ φύσις ἐπεκρέμασε τὴν ἑαυτῆς κατὰ ραν κατὰ τῆς ἡμερίας, ὅτι τὰ ἠλεκτρόνια διηγεῖται κινῶνται περὶ τὸν «πυρῆνα» καὶ ἐὰν ἠθέλωμεν κατορθῶσαι ν' ἀποσπᾶσωμεν ταῦτα (ἀποσπῶντες τοῦ ἀτόμου) διὰ βομβαρδισμόν, θὰ ἐβλέπομεν ἐκλυομένην ἐκεῖθεν ἀφανταστῶς τεραστίαν δύναμιν!

Ἄλλ' ὅταν καθιστῶμεν ἐντελῶς ἀπτόν· ὅτι ἢ ὕλη εἶναι γεγὼνός, δὲν ἐξηγοῦμεν καὶ δὴ πλήρως, διατὶ αὕτη διατελεῖ ἐν διηγεῖται κινήσει, ἀφοῦ πάσης ἀμφιβολίας ὑπερεπέβαινα, ἀποδεικνύομεν ὅτι στερεῖται ἰδίου εἶναι, ἀλλὰ μετέσχε τούτου προελθοῦσα ἐξ ἐνεργείας βουλῆσεως ἑτέρας, ἣτις ἀπολύτως ἐπὶ ταύτης δεσπόζει, καὶ ἣτις διὰ τοῦτο τρέπει καὶ μεταβάλλει αὐτὴν, ὅπως προσδώσῃ ταύτῃ τελικῶς τὸν ἐξιδιασμένον ἐκεῖνον-δὲν βούλεται χαρακτηῖραι;

Διότι πανακρεβῶς· Τὸ ὅτι εἶναι ἢ ὕλη γεγὼνός, τίθησι μετὰ πλήρους κα-

τηγορηματικότητα τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ὑπερεπέκεινα τῆς ὕλης ὑπάρχει ἑτέρα οὐσία, ἢ ὅποια ἄπαν τὸ εἶναι· ἐν ἑαυτῇ ἔχει, καὶ ἡ ὅποια ἀπολύτως ἐπὶ τῆς ὕλης δεσπόζει, ὅπως κατὰ τὸ κράτος τῆς ἑαυτοῦ Βουλῆς ταύτην συστρέφουσιν.

*Ἐκτὸς ἐάν, λαμβάνουσάν τις παραφρασμένην ἔχων, ἤθελε διττοχυρισθῆ ὅτι· ὁ ἀριθμὸς, ὁ ὅποιος μόνον δι' ἐπαναλήψεως τῆς μονάδος σχηματίζεται, παράγεται ἐκ τοῦ ἀπαισίως χαίνοντος — «Μηδενός», τὸ ὅποσον ὅμως ἀρνήσις τοῦ εἶναι ὄν, οὐδαμῶς ἄρα δύναται Δημιουργὸν νὰ ᾖ ὄντοτήτων.

Ἡ ἀλήθεια, ἡ τόσον θεμελιώδης περὶ τὴν ὕλην, ὅτι δηλονότι αὕτη εἶναι γεγονός, τίθησιν ἀναμφισβητήτως τὴν πρωταρχικὴν ἀλήθειαν: Τῆς ὑπάρξεως οὐσίας ἑτέρας, ἐχούσης ἐν ἑαυτῇ τὸν λόγον τοῦ εἶναι δεδομένου, ἀπολύτως ὄντος: Ἐκ τοῦ Μηδενός νὰ ἐκπορευθῆ τὸ γεγονός εἶνε ὅπως ἀδύνατον.

Καὶ δὴ παρατηρήσατε τίνα ἐπὶ πλέον παραλογώτα α σύρονται συμπεράσματα, ἐάν τις ἤθελε παραδεχθῆ τὸ ψεῦδος ὅτι ἡ ὕλη εἶνε πρῶταρχος οὐσία, ὅτι δεδαίως θὰ ἀπέκλειτο τὸ θαῦμα, στοιχεῖον ἀδυσωπήτως ἐν τῇ θρησκείᾳ παρεμβαίνον.

Βεβαιότατα οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ παραδεχθῆ ὅτι Δυνάμεις ἀίτιοι θὰ ἠδύνατο νὰ ἰδρῶσιν αἰτίως ἐπὶ τῇ παράφρονι τέλει, ὅπως κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ἕστίαν, ἀφ' ἧς αἰετίως ἐκπορεύονται, τρεπτῆν, διότι οὕτω πανακριβῶς ἐξελίσσεται ἡ δράσις ἐπὶ τῆς ὕλης τῶν ἀπὸ ταύτης ὡς ἐξ ἑστίας, ἐκπορευομένων Δυνάμεων διὰ σειρᾶς τροπῶν τῆς ὕλης, ἄλλο ὡσιων καὶ μεταβολῶν τὴν ὑπαρξιν καὶ ἐνέργειαν αὐτῶν ἐξαγγελουσῶν.

Ἐν τῇ Μαθηματικῇ ἐπιστήμῃ κρατοῦσιν ὡς γνωστὸν δύο θεσπέσιοι ἀληθῶς μέθοδοι, ἡ Ἀνάλυσις καὶ ἡ Σύνθεσις.

Ἡ πρόθεσις «Ἀνά» ἐν τῇ ὄρῃ Ἀνάλυσις σημαίνει τὸ ἀντίστροφον. Καὶ οὕτως ἐν τῇ ἀναλύσει λαμβάνομεν τὸ ζητούμενον ὡς γνωστὸν καὶ ἀπὸ τούτου διὰ καταλλήλου καὶ αὐστηροτάτου λογικῆς συνδυασμοῦ, κεκτημένων ἤδη ἀσφαλῶς ἀληθειῶν, προχωροῦμεν. Καὶ ἐάν μὲν τὸ συμπέρασμα, εἰς ὃ καταλήγομεν εἶνε ἀληθές, διεξιμίθα κατὰ συνέπειαν ὡς ἀληθῆ καὶ τὴν ἀρχὴν ἀφ' ἧς ἀνεχωρήσαμεν. Ἄν δὲ ψευδές, ἀπορρίπτομεν μακρὰν τὴν ἀρχικὴν πρότερον, ἦν ὡς ἀληθῆ διεξιμίθα ἐν τῇ ἀναλυτικῇ μεθόδῳ, ἅτε εἰς ψευδὲς ἀγαγοῦσαν ἡμᾶς συμπέρασμα.

Κατ' αὐστηροτάτην ἄρα λογικὴν, ἧς οὐδὲ κεφαλαία μία μετατίθεται, οὐδὲ ἴωτα εἰ κινεῖται, ἡ ἔννοια τῆς ἀθθύπαρξιας τῆς ὕλης ἀποκλείεται ἀπολύτως ἅτε ἄγουσα ἡμᾶς εἰς παραδοχὴν πορίσματος τερατώδους, καθ' ὃ δυνάμεις αἰτίοι, ἐκπορευόμεναι ἐκ τῆς ἀθύπαρξτου ὕλης, ὡς ἀφ' ἑστίας, ὄντων αἰτίως ἐπὶ τῇ παράφρονι τέλει ὅπως τρέψωσιν ταύτην ἀθύπαρξτον οὐσαν.

*Ἄρα ἡ ὕλη οὐ μόνον δὲν δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὰ ποικίλα φαινόμενα, ἀλλ' οὐδὲ ἑαυτὴν, μὴ οὐσα ἀθύπαρξτος, βουλήσῃ ἑτέρα εἰς τὸ εἶναι ἔλθοῦσα, καὶ αἰτιατὸν ἐπομένως ἀποδεικνυομένη. Ἐάν λοιπὸν κυριώτατον τῆς ἐπιστήμης ἔργον εἶνε τὸ ζητεῖν καὶ συλλαμβάνειν τοὺς γενεσιουργοὺς τῶν φαινομένων λόγους, εἶνε ἄκρως ἀντεπστημονικὸν τὸ ἐκλαμβάνειν τὴν ὕλην ὡς αἰτίαν ἀναρχὸν τε καὶ ἀθύ-

παριτον, ἐνθ' αὐτῇ εἶνε αἰτιατὸν, δουλήσει ἐτέρα εἰς τὸ εἶναι ἐλθούσα καὶ διὰ τοῦτο πανακριβῶς ἐστία τροπῶν τε καὶ ἀλλοιώσεων οὐσα, ἀφοῦ ἐξ οὐκ ὄντων εἰς τὸ εἶναι ἦλθεν. Ἄλλε μήπως μόνον τὸ ἄνω ὑπάρχει ἀδαμάντινον ἐπιχειρημα, τὸ ἐλοσχερῶς τὴν ἔννοιαν τῆς αὐθυπαρξίας τῆς ὄλης ἀποκλείον καὶ ἄρα πανασφαλῶς ἀνυψοῦν ἡμᾶς πρὸς τὸ ἀξίον καὶ ἀπειροτέλειον Πνεῦμα, ὃ ἐστὶν ὡς ἦν καὶ ἔσται ἡ ἀναλλοιώτως ὄλης ταῦτ' ἑαυτῷ πάσης τροπῆς ὑπέρτερον, πάσης μεταβολῆς ἐλοσχερῶς ξένον;

Παρατηρήσατε:

Ἐκ τῆς αὐθυπαρξίας τῆς ὄλης ἀπορρέει, ὡς οὐατηροτάτη καταδειξαμεν λογικῆς, ἡ ἔννοια τῆς ἀϊδιότητος τῆς ἀπὸ ταύτης ἐκπορεύσεως, Δυνάμεων ἀϊδιῶς ὄντων.

Ἄλλ' ἐνεαυθα, ἐκτὸς τοῦ ἐνωτέρω συμπεράσματος, δι' οὗ ἐσυρολόγηθη κυριολεκτικῶς ἡ ἔννοια τῆς ἀϊδιότητος τῆς ὄλης, μεθ' ἧς ἄρα συγκαταπίπτει, μετὰ πολλοῦ παύου, ἅπαν τὸ ἐπὶ ταύτης ἀνεγερθὲν ψευδοσκοδόμημα, ἀνακύπτει καὶ τὸ ἐξ ἧς ἔκαμπτον ἐρώτημα :

Πότερον, αἱ ὡς εἶρηται δυνάμεις, αἱ ἀξιοὶ καὶ ἀϊδιῶς, ὡς ἐξ ἐστίας, ἀπὸ τῆς ὄλης ἐκπορευόμεναι καὶ ὄρωται ἐπὶ ταύτης, ἐργάζονται μετὰ σκοποῦ ἢ χωρὶς τοῦ τοῦ, ὄλως ἀσκόπως;

Τοῦτο θὰ διερευνησῶμεν ἐν τῷ ἐπομένῳ προσήκοντα μέλλοντες νὰ συναγάγωμεν συμπεράσματα.

(ἀκολουθεῖ)

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΑΡΝΕΛΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΙ ΤΩΝ ΜΑΣΣΟΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Κατὰ τοὺς ὁμογενεῖς καὶ ὁμογλώσσους, ἰθιῶς, ἀσβεβεῖς, ὑποκριτὰς καὶ ἀντιχριστοὺς Μασσόνους (—ἢ Ἐλευθεροτέκτονας ἢ Ἐλευθεροκτίστας—) οἱ Ἕλληνας τὴν θρησκείαν ἐκλαμβάνουσιν ὡς φρουρὸν τοῦ Ἐθνισμοῦ των καὶ ἀντέχονται αὐτῆς στερεῶς ἕνεκα λόγων μᾶλλον Ἐθνικῶν καὶ οὐχὶ ὡς ἄλλοι τινὲς οἴτινες ταύτην θεωροῦσιν ὡς σχέσιν ἀμεσον τοῦ θεοπλάστου λογικοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ ὑπέρτατον καὶ Πρωταρχον Ὄν. Διὰ τοῦτο καὶ ἀντίκεινται εἰς πᾶσαν διδασκαλίαν τείνουσαν νὰ προσβάλλῃ τὴν θρησκείαν των, ἐκλαμβάνοντες αὐτὴν ὡς ἀπόπειραν κατὰ τῆς Ἐθνικῆς των οὐσίας· τοῦτο δὲ, λέγουσιν, εἶνε πρακτικὴ σκέψις καὶ ἐνέργεια τοῦ Ἕλληνος, ὅστις ἀνώτερον τοῦ Ἐθνισμοῦ του οὐδὲν ἔχει ἄλλο, ἀλλὰ πάντα νομίζει ὡς ὑπηρετικὰ αὐτοῦ, καὶ ἰδανικὴν τὴν παρ' ἄλλοις τισὶν ὑπόληψιν ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι ἄμεσος σχέσις τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἕλληνας λοιπὸν κατὰ τοὺς νυκτοφίλους, νυκτοβίους, σκοτοφίλους, φωτοθεβεῖς καὶ φωτοδιώκτας ἄσ

βετε Μασσόνας είνε θρησκευτικός ούχι βεβαίως ἐκ λόγων ἰδανικῆς κατ' αὐτοὺς πίστεως εἰς Θεόν, ούχι ἐκ πεποιθήσεως ὅτι κρατεῖ τὴν ἀληθῆ θρησκείαν καὶ ὅτι προσδεκῆ τὴν ψυχικὴν του εἰς αὐτῆς σωτηρίαν, ούχι διότι πιστεύει ὅτι εἰσὶν ἀληθῆ ὅσα πιστεύει, ἀλλὰ διότι φρονεῖ ὅτι ἡ θρησκεία του εἶνε συνδεδεμένη μετὰ τοῦ Ἔθνισμοῦ του—ὡς Ἐθνικόν οἰοεὶ κερμήλιον — οὕτως ὥστε δὲν δύναται νὰ μὴ ἦ χριστιανὸς ἵνα ἦ Ἕλλην. Ἄν δὲ ἠδύνατο νὰ ἦ Ἕλλην χωρὶς νὰ ἦ χριστιανὸς βεβαίως θὰ ἀπεκέρυττε τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων, πάππων καὶ παπεπιπάππων του, — διασώζων μόνον τὸν Ἔθνισμὸν του;; !!! (sic!)

Αὗται αἱ κρίσεις τῶν Μασσόνων περὶ τοῦ θρησκευτικοῦ χαρακτήρος τῶν Ἑλλήνων, Ἄλλ' εἶνε ἐρωτώμεν αὐταὶ ἀληθεῖς; Αὐπαίεεται αὐτὰς πᾶς Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος Ἕλληνας; Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀγνοεῖ τὴν κατὰ τοὺς φιλοσόφους καὶ καταχθόνους Σατανοκινήτους καὶ Ἐωσφοροπνεύστους Μασσόνας φυλετικὴν σημασίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ χαρακτήρος καὶ γινώσκει μόνην τὴν τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν. Φρονεῖ ὅτι τῆς Ἀγιωτάτης, θεοφρουρήτου καὶ Ἐθνοσωτείρας θρησκείας του καὶ Ποτινίας καὶ Αἱματοβάπτου Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας του ἀνώτερον οὐδὲν ὑπάρχει. Δὲν ἐνοχλεῖται τόσο, ἀπερωτισμένος καὶ ἀληθῆς ὀρθόδοξος Χριστιανὸς Ἕλληνας, ἂν εἶνε ὑπῆκοος ἀλλῆς Δυνάμεως Πολιτικῆς ὅταν ἀφηνεῖται ἐλεύθερος νὰ ἐνασκήσῃ τὰ τῆς Σεπτοτάτης καὶ Θειοτάτης Γερραῆς θρησκείας του. Δὲν ἐνθουσαῖ ἐπὶ τῇ ἡρωικῇ καὶ Παντομνημονεύτῃ ἡμέρᾳ τῆς ἀπὸ τῶν ἀντιχριστῶν Τούρκων ἀπελευθερωσεώς του, ἀπὸ τοῦ κράτους καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ ὑπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνου καὶ ἀρχαϊκοῦ Διαδόλου διὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτήρος καὶ Ἐλευθερωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν θεανθρώπου Χριστοῦ. Ἐπιθυμεῖ τὴν ἀληθῆ καὶ πραγματικὴν του Ἐλευθερίαν ἀπὸ τῆς τυραννίας, ἀλλ' ὅπως ἐνασκήσῃ, καλῶς τὰ τῆς ἀνωμότητος καὶ ψυχασωτείρας Ὁρθόδοξου θρησκείας του. Δὲν ἐννοεῖ ἄνευ τῆς ἀθανάτου ἀειλαμπότητος καὶ ἀκαταλύτου εἰς τοὺς αἰῶνας τοὺς ἅπαντας Ὁρθοδοξίας ἀληθῆ πολιτικὴν ἐλευθερίαν. Τὴν πραγματικὴν καὶ ἀληθινὴν πολιτικὴν του ἄρα ἐλευθερίαν θεωρεῖ ὡς μέσον τῆς θρησκευτικῆς του ἐλευθερίας, αὐτὸ εἶνε τὸ φρόνημα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ ὁ ἀναστραφεὶς μετ' αὐτοῦ γινώσκει καλῶς ὅτι οἱ θ ρ η σ κ ε υ τ ι κ ο ἰ π α λ μ ο ἰ εἰσὶν ἰσχυρότεροι ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Ἑλλήνος, καὶ ούχι οἱ Ἐ θ ν ι κ ο ἰ, οἵτινες ἄλλως ἔπονται ὡς συνέπεια ἐλείνου. Ναί!

Ἐλαμπάνουσιν οἱ ἀληθεῖς καὶ γνήσιοι Ἕλληνες τὸν Ἐθνοτισμὸν των ὡς ὑπηρετικὸν ὄργανον τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου, τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, καὶ νοοῦσι νὰ ὡσιν Ἕλληνες ὅπως ὡσιν Ὁ ρ θ ὄ δ ο ξ ο ἰ Χ ρ ι σ τ ι α ν ο ἰ, καὶ ούχι νὰ ὡσιν Χ ρ ι σ τ ι α ν ο ἰ ὅ π ω ς ὡ σ ι ν Ἕ λ λ ῆ ν ε ς, ὡς λέγουσιν οἱ παρακεκρουσμένοι τὰς ἐρίνας καὶ ἐξηυληκότες τὸν νοῦν ἄπιστοι Μασσόνοι. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὑπὸ τοιοῦτου πνεύματος ἐμφορηθεὶς ἠγέρθη κατὰ τῶν ἀπίστων, ἀντιθέων καὶ Χριστιανομάχων Τούρκων καὶ ἐποίησε τὴν παντομνημόνευστον καὶ Ἐθνοσωτείραν Ἐπαναστάσιν τοῦ 21, ἧς ὁμως νὸ πνεῦμα καὶ τὸ αἶσθημα ἐξμεταλεῦθησαν οἱ τράφιμοι τοῦ πνεύματος τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως—οἱ πλείους τῶν ὄρκιων ἦσαν Ἐβραϊομασσονίζοντες καὶ ἄθεοι καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι ὀπαδοὶ τοῦ ἄθεου, ἀπίστου καὶ ἀντιχριστοῦ Βελταίρου, οἵτινες διότι δὲν ἐπίστευον εἰς τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν δυνάμιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἐννόουν τὴν Ἐπαναστάσιν ἄλλως ἢ ὡς ἐννόει αὐτήν, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, τὸ Ἔθνος. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐδλεπον ὅτι εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπῆρχεν ἰσχυρότατον ἐλατήριον ἢ θρησκεία ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν Ἑλλήνων, διὰ τοῦτο ὑπέθαλπον αὐτὸ, εἰ καὶ ἡ πίστις αὐτοῦ εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἀλήθειαν, καὶ συντηγόρου ἀκόντες ὑπὲρ τῆς θρησκείας, παρορμῶντες τὰ πλήθη ἵνα ἀνθιστῶν.

ται κατὰ τῶν Τούρκων καὶ ὡς Μάρτυρες πανεύφημοι τοῦ Χριστοῦ ὑπομένωσι τὰ θεινὰ τοῦ ἑπταετοῦς ἀγῶνος. Λοιπὸν καὶ νῦν καὶ κατὰ τὴν Τρισέβδοζον Ἐπανάστασιν τοῦ 21 οἱ Ἕλληνες εἰδειξαν ὅτι ἐκλαμβάνουσι τὴν θρησκείαν καὶ τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ πίστιν ὡς τὴν ζωὴν αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπιθυμοῦσι μετ' αὐτῆς νὰ ὦσιν Ἕλληνες, καὶ οὐχὶ ἄνευ αὐτῆς, ὑποτάσσοντες τὸν Ἐθνισμόν εἰς τὴν θρησκείαν, καὶ οὐχὶ προτάσσοντες Αὐτὸν.

Ἀντιθέτως δὲ πρὸς τὸ φρόνημα τοῦτο τῶν Ἑλλήνων οἱ θεομάχοι καὶ τὰ μάλα ἔθνο-πλακεῖς καὶ ὑποχθόνιοι Μασσόνοι φρονοῦσιν ὅτι ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ εἶνε ὑπέρτης τοῦ Ἐθνικισμοῦ, ὄντος τούτου κριτηρίου αὐτῆς· φρονοῦσι δ' οὕτοι ὅτι δὲν εἶνε ἀληθὴς ἡ θρησκεία, καὶ ὅτι Θεὸς, ψυχὴ καὶ Χριστὸς καὶ τὰ τούτοις ὅμοια εἰσι λέξεις κεναὶ ἄνευ τινὸς σημασίας. Κἀκίστα δὲ ποιοῦσι θλασφημοῦντες τοὺς ἀληθεῖς, γνήσιους καὶ εἰλικρινεῖς Ἕλληνας ἀποδίδοντες αὐταῖς ἰδιότητα ἣν οὗτοι δὲν ἔχουσιν. Ἡ ἰδιότης ἣν ἀδικῶς ἀποδίδουσι τοῖς Ἕλλησιν ἀνήκει εἰς τοὺς ἀποσκιρτήσαντας ἀπὸ τῆς θεοκράτου διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ καὶ φρονοῦντας ὁμοίως τοῖς ὕλισταις καὶ τοῖς ἀθέοις, τοῖς ἀντιχριστοῖς καὶ ἰδωλοπροσκυταῖς ἑβραϊομασσονίζουσι, τοῖς θεομάχοις θρησκειολόγοις θείστοις καὶ πανθείστοις καὶ ἀντιχριστοῖς θεοσεβισταῖς τοῖς ἀρνούμενοις τὴν θειότητα τοῦ ὑπερκοσμοῦ καὶ οὐρανοπέμπτου Χριστιανισμοῦ. Διότι αὐτοὶ ἀληθῶς φρονοῦσιν—ὡς καὶ οἱ ὅμοιοι δεῖται, ὁμόφρονες, ὁμόπνοιοι καὶ ὁμόηθεις Μασσόνοι—ὅτι ὁ ἔθνισμός ὑπέρκειται πάσης ἰδέας, ὅτι αὐτὸς εἶνε ἡ πραγματικὴ ἰδέα, καὶ ὅτι ἡ θρησκεία ὡς τι ἰδανικὸν καὶ χιμαϊρικὸν πρέπει νὰ μορφῶται κατὰ τὰς Ἐθνικὰς ἀρχὰς καὶ ἰδέας. Ἄν δὲ τοῦτο ἀληθὲς, οἱ φιλόσοφοι, οἱ σαρκοφίλοσοφοι καὶ ὑποκριταὶ Μασσόνοι—Κληρικοὶ τε, (—Μεγαλόσχημοι, Προβατόσχημοι καὶ Προβατόλυκαί—οἱ εἶνε τοιοῦτοι—) καὶ λαϊκοὶ ὀφείλουσι τότε νὰ συνηγορῶσιν ὑπὲρ τῆς ἐπαγῶδου εἰς τὸν εἰδωλολατρειαν, διότι αὐτὴ ἦν ἡ θρησκεία τοῦ Ἕλληνος καὶ ὑπὲρ ἧς καταργήσεως τοῦ θεοδμήτου, Αἰματοβόπτου καὶ θεοσκαπέστου ὑπεργυνοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς κοινῆς θρησκείας, τοσοῦτῳ μᾶλλον διότι καὶ οἱ Ρῶσσοι καὶ ἐν γένει ὁ Σλαβικὸς κόσμος φρονοῦσι τὰ αὐτὰ, ὡς περ ἡμεῖς περὶ τῆς θρησκείας, καὶ συναντῶνται μετ' ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων θρησκευτικῶς. Συμπεραίνομεν λοιπὸν ἔκ τε τοῦ παρελθόντος καὶ ἐκ τοῦ παρόντος, ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶνε μᾶλλον Χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι ἢ Ἕλληνες κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν μαροσόφων καὶ ἐξηλικωμένων κατὰ τοὺς ψυχικοὺς ὀφθαλμοὺς Μασσόνων, καὶ ὅτι καὶ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐξίαν ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἄμεσον σχέσιν αὐτῶν μετὰ τοῦ ἐν Τριάδι ἀληθινοῦ Θεοῦ τῶν Ἁγίων Πραγῶν, καὶ οὐχὶ ὡς γνώρισμα φυλετικῆς διακρίσεως, καὶ ὅτι τὸ ὄνομα Ἕλληνας οὐ νοοῦσι φυλετικῶς, ἀλλὰ τυπικῶς καὶ πρὸς διάκρισιν τῶν ἄλλων λαῶν ἀπλῶς τυπικὴν τε καὶ ἐξωτερικὴν. Τὸ ὄνομα ὁμοῦς Χριστιανός Ὀρθόδοξος νοοῦσιν ὡς ὄνομα μαοσιῶδες, διακριτικὸν αὐτῶν ἀπὸ τῶν μὴ χριστιανῶν καὶ ἀπὸ τῶν αἰρετικῶν καὶ πειπλανημένων καὶ κακοδόξων χριστιανῶν. Διὰ τοῦ κοινῶς ὀνόματος Χριστιανός Ὀρθόδοξος συνδέονται μετὰ πάντων τῶν ὀρθόδοξων χριστιανῶν ἐν μιᾷ ἀδελφότητι ἐχούσῃ τὸ αὐτὸ φρόνημα καὶ πνεῦμα, καὶ εἰρηνεύουσιν εἰς ἀλληλοῦς, διὰ δὲ τοῦ ὀνόματος τοῦ τυπικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ, Ἕλληνας, Ρῶσσοις, Σέρβοις, Μαυροβόνοις, Βούλγαροις, Γάλλοις, Ἀγγλοῖς, Γερμανοῖς, Ἰταλοῖς διακρίνονται ἐκ τοῦ τόπου καὶ τοῦ Κράτους τοῦ πολιτικοῦ, ὡς διακρίνονται τὰ ἄτομα διὰ τῶν ὀνομάτων Ἀντώνιος, Κωνσταντῖνος, Δημήτριος κτλ. πρὸς διάκρισιν καὶ ἀναγνώρισιν, καὶ συνιστῶσι τὰς πολλὰς Κοινοῦντας καὶ μερικὰς Κοινωνίας, αἵτινες συννοοῦνται καὶ συνδέονται ἐν ἀρχῇ τῆς Ἀληθείας τοῦ παγκοσμίως πανσέπτου Εὐαγγελίου, καὶ ἐν τῷ τῆς Χριστοκρατικῆς Νομοθεσίας ἀθανάτῳ καὶ ἀειζῳῳ Ζωοκίωμῳ πνεύματι.

Δ=ωρος ΕΞΝ. Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ (ιατρός).

C. H. SPurgeon

Η ΝΕΑ ΖΩΗ

«Ἐπειδὴ ἀναγεννήθητε οὐχὶ ἐκ φθαρτοῦ σπέρματος, ἀλλ' ἀφθάρτου, διὰ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος καὶ μένοντος εἰς τὸν αἰῶνα. Διότι πᾶσα σὰρξ εἶνε ὡς χόρτος· καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρτου. Ἐξεράνθη ὁ χόρτος καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐξέπεσεν. Ὁ λόγος ὁμοίως τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ οὗτος εἶναι ὁ λόγος ὁ εὐαγγελισθεῖς εἰς ἑσᾶς» Α Πέτρ. 1, 23-25.

Τὸ εὐαγγέλιον εἶε εἰς ἡμᾶς ὠφέλιμον, διότι ἡ καταγωγή του δὲν εἶνε ἐξ ἀνθρώπων. Ἐδὴ προήρξατο ἀπὸ σάρκα, θὰ περιοριζετο εἰς μόνην τὴν σάρκα. Ἀλλὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ εἶνε ὑπεράνθρωπον, θεῖον, πνευμαικόν. Ὁ Θεὸς τὸ συνέλαβεν. Ἡ μεγάλη του δωρεὰ, αὐτὸς ὁ Σωτὴρ, εἶνε θεία δωρεὰ. Καὶ ὅλα του τὰ διδάγματα εἶνε προῖόν τῆς θείας σοφίας. Ἐδὴ σὺ, ἀναγνώστα μου, πιστεύης εἰς Εὐαγγέλιον, ἰδικόν σου, ἢ ἄλλων ἀνθρώπων ἐπινόημα, φιλοσοφικὸν συγκρότημα, προῖόν ἀνθρωπίνης διανοίας, τοῦτο εἶνε ἔργον σαρκὸς, καὶ ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἀνωτέρω, θέλει ξερανεθῆ, καὶ σὺ θέλεις ἀποθάνῃ καὶ παραδοθῆ εἰς ἀπώλειαν, διὰ τὴν εἰς αὐτὸ ἐμπιστευοῖν σου. Ὁ μόνος λόγος ὅστις ἡμῶν πορεῖ νὰ σ' εὐλογήσῃ καὶ νὰ γίνῃ σπόρος ἐν τῇ ψυχῇ σου, πρέπει νὰ εἶνε ὁ ζῶν καὶ ἀφθαρτος λόγος τοῦ αἰωνίου Πνεύματος. Αὐτὸς δὲ εἶνε ὁ ἀφθαρτος λόγος, διὰ τὸ Θεὸς ἔγενε σὰρξ καὶ κινήσεν ἐν μέσῳ ἡμῶν» ὅτι «ὁ Θεὸς ἦτο ἐν τῷ Χριστῷ καταλλάττων τὸν κόσμον εἰς ἑαυτὸν καὶ μὴ λογαριάζων εἰς αὐτοὺς τὰς ἀνομίας αὐτῶν» Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀφθαρτος λόγος «ὅστις πιστεύει ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστὸς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐγεννήθη» «Ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν δὲν ἀτακρίνεται. Ἀλλ' ὁ μὴ πιστεύων ἤδη ἔχει καταδικασθῆ, διότι δὲν ἐπίσταν οὐκ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ» «Ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ζωὴν αἰώνιον καὶ ἡ ζωὴ αὕτη εἶναι ἐν τῷ υἱῷ Αὐτοῦ»

Τώρα λοιπὸν, ἀδελφέ μου, αὐτὸς εἶνε ὁ σπόρος. Ἀλλὰ πρὶν βλαστῆσθαι εἰς τῆς ψυχῆν σου, πρέπει νὰ σπαρῆ διὰ ὑπὸ τοῦ Πνεύματος. Δέχεσθαι αὐτὸν τὴν σιγμὴν ταύτην; Τότε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον φουίσει αὐτὸν ἐν τῇ ψυχῇ σου. Σπεύδεις πρὸς αὐτὸν καὶ λέγεις πιστεύω εἰς Αὐτόν. Δράτ

τομαι Αὐτὸν! Ἐπὶ τὸν ἐνσαρκωθέντα Θεὸν σιγηρίζω τὴν ἑλπίδα μου. Ἡ ἀνικατασιατικὴ θυσία, ὁ πλήρης ἰλασμός τοῦ Χριστοῦ εἶνε δλη μου ἡ πεπολθῆοις. Ἐχω καταλλαγῆ μὲ τὸν Θεὸν διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Ἰησοῦ.» Τόοιο σὺ κέκητοαι τὸν ζῶντα σπόρον ἐντός τῆς ψυχῆς σου.

Ποῖον δὲ εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα τούτου; Ἐπὶ τῇ βράσει τοῦ ἀνωτέρου ἐδαφίου, νέα ζωὴ εἰσέρει ἐντός ἡμῶν, ὡς ἀπόρροια τοῦ ἐν ἡμῖν οἰκοῦντος ζῶντος λόγου καὶ τῆς δι' Αὐτοῦ ἀναγεννήσεως ἡμῶν. Εἶνε δὲ ὁ νῦν ὡς νῆα ζωή. Δὲν εἶνε ἡ παλαιὰ φύσις ἐκφύουσα τὰ καλλιεράτης στοιχεῖα. Οὕτε ὁ παλαιὸς Ἀδὰμ ἐξαγίζων καὶ ἐξευγενίζων ἑαυτὸν, καὶ οὕτως ἐξελοσόμενος εἰς τὴν ἀνώτερον. Ὅχι. «Πᾶσα σὰρξ εἶνε ὡς χορτός,» ξεραίνεται καὶ ἀφανίζεται. Εἶνε ὁ νῦν ὡς νῆα ζωή. Κατὰ τὴν ἀναγέννησιν οὖν εἰσθε τολείως νέα κτήουαία, ὡσεὶ δὲν ὑπῆρχατε προηγουμένως καὶ διὰ πρώτην φοράν ἐπλάσθητε «τὰ ἀκατακρήθρα» ἰδοὺ τὰ πάντα ἔχουν γίνει νέα. Τὸ τέκνον τοῦ Θεοῦ ὑπερβαίνει καὶ ὑπεριτερεῖ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους. Οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι δὲν κατέχουν τὴν ζωὴν τὴν ὅποσον ἐκεῖνος ἔχει λάβει. Αὐτοὶ εἶνε μόνον διούθεντοι—σῶμα καὶ ψυχὴ. Τὸ τέκνον τοῦ Θεοῦ εἶνε τρισύνθετος—εἶνε πνεῦμα, σῶμα καὶ ψυχὴ. Νέα δύναμις, σπινθήρ θείας ζωῆς, ἔπεισιν ἐν τῇ ψυχῇ του. Αὐτόδὲ εἶνε πλῆρον φυσικὸς ἢ σαρκικὸς ἀνθρώπος, ἀλλ' ἔχει γίνει πνευματικὸς ἀνθρώπος, κατανυκτῶν πνευματικὰ πράγματα καὶ κερτημένος μιαν ζωὴν πολὺ ἀνωτέραν ἐπὶ τὰ πάντα, ἀνήκει εἰς τὴν λοιπὴν ἀνθρωπότητα. Εἶθε ὁ Θεός, δοὺς ἐξήρανεν ἐν τῇ ψυχῇ ὑμῶν καὶ ὁ νῦν εἶνε σὰρξ, νὰ σὰς χαρίσῃ ταχέως τὴν νέαν ζωὴν διὰ τοῦ Λόγου Αὐτοῦ.

Ὅπουδήποτε δὲ ἡ νέα αὐτὴ ζωὴ ἐμφανισθῆ διὰ τοῦ Λόγου, ἐκεῖ αὐτὴ εἶνε ἀθάνατος, ζῆ καὶ ὑφίσταται αἰωνίως. Ἡ γῆ καὶ ὁ Ἄδης ἔχουν ἐνωθῆ καὶ προσπαθήση, ὅπως ἀρπάσωσιν ἀπὸ τῆς καρδίας τοῦ πιστοῦ τὸν καλὸν τοῦτον σπόρον, καὶ ὅπως ἐξαφανίσωσι τὴν νέαν ἐν αὐτῷ φύσιν, ἀλλὰ ποτε δὲν τὸ ἔχουν κατορθώσει. Ἀρπάσω τὸν ἥλιον ἀπὸ τοῦ σιερῶμα, ἐὰν δύνασαι. Ἄλλ' οὕτως καὶ δύνασαι νὰ ἀρπάσῃς τὴν χάριν ἀπὸ τὴν ἀναγεννημένην καρδίαν. «Ἄσθη ζῆ καὶ μένει εἰς τὸν αἰῶνα». Οὕτως δύνασαι ἀφ' ἑαυτῆς νὰ διαφθαλῆ, οὕτως ὑπὸ ἄλλων. «Δὲν ἀμαρτάνει, διότι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐγεννήθη». «Ἐγὼ θεῶω εἰς αὐτοὺς ζῶν αἰώνιον καὶ θεὸν θέλω ἀπολεσθῆ εἰς τὸν αἰῶνα, οὕτως δύναται κινεῖς νὰ ἀρπάσῃ αὐτοὺς ἐκ τῆς χειρὸς μου». «Τὸ ὕδωρ, τὸ ὅποσον θέλω πῶση εἰς αὐτόν, θέλει γίνει ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀναβλύζοντος εἰς ζῶν.

ἢν αἰώνιον».

Ἡ ἐν σοὶ φυσικὴ ζωὴ θ' ἀποθάνη—εἶνε ἐκ τῆς σαρκός. Περὶ δὲ τῆς ἐν σοὶ πνευματικῆς ζωῆς εἶνε γεγραμμένον «ὕστες ζῆ καὶ πιστεύει εἰς ἐμὲ ἢ ἐν θ' ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα». Οὕτω σὺ ἔχεις τώρα ἐντις σου τὴν εὐγενσοιτίην καὶ ἀληθοσοιτίην ἀθανασίαν. Σὺ θὰ ζῆς ὡς ὁ Θεὸς ζῆ ἐν εὐρήνῃ, καὶ χαρᾷ καὶ εὐεργίᾳ. Ἐνθυμοῦ διως, ἀγαπητέ μου ἀνοργῶσια, ἐὰν δὲν ἔχῃς αὐτήν, «δὲν θέλεις ἰδεῖ τὴν ζωὴν». Τι λοιπὸν; Πρόκειται σὺ νὰ ἐκμηδανισθῆς; Ὁχι, ἀλλ' ἡ κόρη τοῦ Κυρίου μένει ἐὰν σὲ. Θὰ ὑπερῃχη, ἀλλὰ δὲν θὰ ζῆς. Θ' ἀνοργῆ τὴν ζωὴν πανσιλῶς, ἰδίῳ αὐτῆ εἰνε δῶρον τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Τούραντιον σὺ θέλεις γίνεαι ὁ οὐκ τρὸς κληρονόμος αἰωνίου θανάτου, μεσιτοῦ βασάνου καὶ οὐμογῆς—εἰ ὁργῆ τοῦ Θεοῦ μένει ἐπ' αὐτόν». Σὺ θέλεις ροφθῆ «εἰς τὴν Ἀμαρην τοῦ πυρός, ὅστις εἶνε ὁ δεύτερος θάνατος». Σὺ θὰ εἶσαι εἰς ἐξ ἐκείνων «τῶν ὁποίων ὁ σκόληξ δὲν τελευτᾷ, καὶ τὸ πῦρ δὲν σβύνεται». Εἶθε ὁ αἰώνιος Θεός, τὸ ὑπερβολογημένον Πνεῦμα νὰ σὲ ἐπισκεφθῆ! Καὶ ἂν Αὐτὸ ἐργάξεται ἐντις σου τὴν σιγγρὴν αὐτῆν, ὧ, μὴ σβέσης τὴν Θείαν του φλόγην! Μὴ περιφρονηῆς οὐρανὴ ποτε ἀγίαν σκέριν ἐγγεις. Ἐὰν πρόπει νὰ δυο ἀγήσης διαι δὲν ἀνεγεννήθῃς εἰσέτι, ταπεινώθῃ διαι τοῦτο. Σπεῦσε νὰ ζητήσης ἔλθεος ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ παρακάλεσε Αὐτόν νὰ σ' εὐσπλαγχνισθῆ καὶ σὲ σώση. Πολλοὶ μετὰ τὸ σεληνόφως, ἀπέκτησαν τὴ ἡλιόφως. Πρὸ παντός, ἐνθυμοῦ ὁποῖος εἶναι ὁ ζωντανὸς σπόρος καὶ σέβρον αὐτόν, διαι τὸν ἀκούης κηρυττόμενον «εἰδοτε οὗτος εἶνε ὁ λόγος ὁ εὐαγγελθεῖς (κηρυχθεῖς) εἰς ἑσᾶς». Σεβάσθη αὐτόν—δέχθη αὐτόν. Ἐνθυμοῦ διαι ὁ ζωοποιὸν σπόρος περιελαίεται εἰς τὴν ἔκφρασιν αὐτῆν «πίστευσα εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ θέλεις σωθῆ». «Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεῖς θέλει σωθῆ. Ὁ δὲ ἀπιστήσας θέλει κατακριθῆ».

Ὁ Κύριος νὰ σᾶς εὐλογῆ, χάριτι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ)

ΗΘΙΚΟΛΟΓΙΚΑ

Ἡ Δεισιδαιμονία

Ἡ δεισιδαιμονία καὶ αἱ προλήψεις εἶναι ἀνεπιυγνέαι εἰς μάλιστα βαθμόν μετὰ τῶν λαϊκῶν τάξεων τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν. Ἐκάστη

ἐπαρχία, ἕκαστον χωρίον ἔχει τὰς δεισιδαιμονίας του, τὰς προλήψεις του καὶ κάποιε καὶ ἴδιον ἔθιμον ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων.

Ἡ δεισιδαιμονία εἶναι συνήθως ἀποτέλεσμα ἀμαθείας, εἶναι ἐσφαλμένη θρησκευτικὴ θρησκεία. Εἶνε ὑπερβολικὴ εὐλάβεια ἢ ὑπερρηναισθησία καὶ αὐσιγηρότης δι' ἐπυσσιώδη, ἢ καὶ ἐπιβιλλόμενα ποσῶς ὑπὸ τῆς θρησκείας ἐξωτερικὰ πράγματα καὶ ἐξωτερικοὺς τύπους, ὑπερκριτικὰ τεχνάσματα ὅπως ἐξιλεώσωμεν τὸν Θεὸν ἢ ὅπως ἐπιτύχωμεν χάριν τινὰ ἢ βοήθειαν χωρὶς ποσῶς νὰ ὑπακούωμεν καὶ νὰ συμμορφωνώμεθα πρὸς τὰς θείας καὶ μεγάλας αὐτοῦ ἐντολάς.

Ὁ Σενέκας ἔλεγεν: «Ἡ θρησκεία λατρεύει τὸν Θεὸν, ἢ δεισιδαιμονία βεβηλώνει τὴν λατρίαν ταύτην».

Κάποιος ἄλλος ξένος φιλόσοφος λέγει «θὰ ἦτο προτιμιθεμον νὰ μὴ ἔχη τις ἰδέαν περὶ Θεοῦ, παρὰ νὰ ἔχη τοιαύτην ἰδέαν ἢ ὁποία ἀντίκειται εἰς τὴν θεότητα, διότι τὸ μὲν πρῶτον εἶναι ἀπιστία, ἐνῶ τὸ δεύτερον χλευασμός—ἢ δεισιδαιμονία εἶνε ἀναμφιβόλως μομφὴ κατὰ τοῦ Θεοῦ».

Ἡ δεισιδαιμονία εἶναι ἀσφαλὴς ἀπόδειξις ἀμαθείας καὶ ἀσθενοῦς πνεύματος, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὴν ἐποχὴν τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεθα.

Ἐάν ἰδῶμεν θεῖα κηρύγματα ἐγίνοντο τακτικὰ καὶ εἰς ἀν προσήρχοντο οἱ ἀμαθεῖς καὶ οἱ θέλοντες νὰ φωτισθῶσι προθύμως, σὺν τῷ χρόνῳ θὰ κατεπλεμῆτο ἐντελῶς ἡ δεισιδαιμονία καὶ αἱ διάφοραι προλήψεις, αἱ ὁποῖαι συχρὰ κρατοῦν τοὺς πιστοὺς πολὺ μακρὰν τῆς πραγματικότητος.

ΚΑΤΙΝΑ Γ. ΣΜΥΡΛΑΚΗ

R. A. TORREY

ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΝ Τῷ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚῷ ΒΙῳ

Ἐν τῇ χριστιανικῇ ζωῇ ὁπάρχουσιν δύο τάξεις: ὅσοι ἄλλοτελως ἢ ἐν μερὶ ἀποτυχάνουν, καὶ ὅσοι ἐπιτυγχάνουν τελείως. Ἐντεθεὶς ἐγγράται τὸ ζήτημα, εὐπάρχει ἄραγε μία ἀπλή μέθοδος, διὰ τῆς ὁποίας δύναται ὁ χριστιανὸς εὐὰ ἐξασφαλίσαι πλήρη ἐπιτυχίαν ἐν τῇ ἐδῶ του; Νομίζω ὁπάρχει. Νομίζω ὅτι ὁ Λέγων τοῦ Θεοῦ μᾶς δίδει ὁρισμένους τὴν ἀπλῶς παραγγελίας, τὰς ὁποίας εἰν ἀκολουθῶμεν, θέλομεν εἶχει ἐξησφαλισμένην τὴν ἐπιτυχίαν τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν ζωῆς.

Πρὸς τοῦτο ἡ Ἁγία Γραφή διαγράφει ἐπὶ βήματα.

1) **Καλή ἀρχή.** Ἐν τῇ πρώτῃ κεφαλαιῷ καὶ δωδεκάτῳ σίχῳ τοῦ καὶ Ἰωάννην Εὐαγγελίου μανθάνομεν τι ὅτι καλὴ ἀρχή: «Ὅσοι δὲ ἐδέχθησαν αὐτόν, εἰς αὐτούς ἔδωκεν ἐξουσίαν νὰ γένωσι τέκνα Θεοῦ, εἰς τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ. τοῦ Δέξου τὸν Χριστόν. Λάβε αὐτόν ὡς τὸν Σωτήρά σου ὅστις ἀπέθανε διὰ τὰς ἁμαρτίας σου, Ἐμπιστεύσου εἰς αὐτόν τὸ ὅλον ζήτημα τῆς συγχωρήσεώς σου. Ἀναπαύσου εἰς τὸ γεγονός, ὅτι αὐτός ἐπλήρωσε ὅλην τὴν ἀπειλήν τῆς ἀμυγίας σου. «Διότι τὸν μὴ γνωρίσαντα ἁμαρτίαν ἔκμεν ὑπὲρ ἡμῶν ἁμαρτίαν, διὰ νὰ γίνωμεν ἡμεῖς δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ δι' αὐτοῦ». Ὁ Χριστὸς ἐξηγόρασεν ἡμᾶς διὰ τῆς κατάρτας τοῦ νόμου, γενόμενος κατάρτα ὑπὲρ ἡμῶν, διότι εἶνε γεγραμμένον «ἐπικατάρτος πᾶς ὁ κρεμνόμενος ἐπὶ ξύλου».

Ἀκριβῶς ἐδῶ, εἰς τὴν δοχὴν, εἶνε ὅπου πολλοὶ κάμνουν τὸ πρῶτον σφάλμα των. Προσπαθοῦν νὰ σπληριθοῦν καὶ εἰς τὰ κατὰ των ἔργα, ὡς μέσα σωτηρίας. Νομίζουν ἂν εἶνε, ἢ γίνουιν καλοὶ, ὁ Θεὸς θὰ τοὺς συγχωρήσῃ, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν καλῶν των ἔργων, ἢ τῆς καλωσύνης των. Τοῦτο εὐρίσκεται εἰς τελείαν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Ἡ Γραφή σαφῶς διδάσκει, ὅτι ὁ ἁμαρτωλὸς εἶνε νεκρὸς καὶ ὡς τοιοῦτος δὲν δύναται νὰ κάμῃ τι πρὸς σωτηρίαν του. Πρέπει πρῶτον νὰ τὸν ζωοποιήσῃ ὁ Χριστὸς.

Λάβε τὸν Χριστόν ὡς τὸν Αὐτρωτήν σου, τὸν ἀπελευθερωτήν σου, ὅστις καὶ **ΜΟΝΟΣ** θὰ σὲ σῶσῃ ἀπὸ τὴν δύναμιν τῆς ἁμαρτίας, ὅστις θὰ σὲ ζωοποιήσῃ ὄντα νεκρὸν εἰς παραβάσεις καὶ ἁμαρτίας. Ἐμπιστεύσου εἰς αὐτόν νὰ τὸ κάμῃ. Λάβε τον ὡς Κύριόν σου. Μὴ ζητῆς σὲ νὰ διευθύνῃς τὴν ζωὴν σου. Ἄνευ ἐνδοσιασμοῦ καὶ περιορισμῶν ὑποτάξου εἰς τὴν ἐξουσίαν Του. Ἄς σεαυτὸν ἴδῃς εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν—ψυχὴν καὶ σῶμα, παρὸν καὶ μέλλον, ἐπιθυμίας καὶ ἰδέας, συμφέροντα καὶ τάσεις. **Ἐάμας τελείαν παραχώρησιν.**

Πολλοὶ ἀποτυγχάνουν, διότι δὲν στέργουν νὰ κάμουν τὴν παραχώρησιν των τελείαν καὶ ἀποφασιστικὴν. Ἐπιθυμοῦν νὰ ὑπηρετήσουν τὸν Χριστόν μετὰ τὴν καρδίαν, μετὰ μόνον μέρος τοῦ ἑαυτοῦ των, μετὰ μόνον μέρος ἐκ τῶν ὑπαρχόντων των.

Τοιαύτη ὁμως ζωὴ εἶνε γεμάτη ἀπὸ πτώσεις καὶ ἀποτυχίας καὶ ἀπογοητεύσεις.

Ἐνφ τουναντίον, πλήρης καὶ ὀριστεκὴ παρηχώρησις φέρει χαρὰν καθ' ὅλην ἡμῶν τὴν ζωὴν.

Ὅσπερ ἂν σὺ, ἀναγνώστὰ μου, ἐπιθυμῆς πλήρη ἐπιτυχίαν ἐν τῇ χριστιανικῇ σου ζωῇ, πλησίασε μόνον τὸν Θεόν, δέχθητι τὸν Υἱόν του, καὶ ἐπὶ τῶν γυνάτων σου πρόσφερε τὸν ἑαυτὸν σου ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸν Ἰησοῦν. Κάμε σιερὰν τὴν ἀπόφασιν. Κάμε ἑνθερμον τὴν ὑπόσχεσιν. Ἐξ ὅλης σου τῆς καρδίας Ἐξη-

καλούθησι προσευχόμενος και δεόμενος ἕως οὗ συναισθανθῆι τί πράττεις και τὴν σημασίαν τῆς προσευχῆς σου. Ὄταν τις κάμῃ τὸ πρῶτον τοῦτο δαμα, εἶνε ἀληθῶς μία θαυμασὴ ἐπιπέδη πρὸς τὰ ἔμπροσ. Ἐάν δὲ σὺ τὸ ἔχῃς ἤδη κάμει, ἔπανάλαβέ το. Ἀνεκίωνά το συχνάκις. Φέρει πάντοτε νέας εὐλογίας και προσλαμβάνει νέαν σπουδαιότητα.

Ἄφ' οὗ ἐξ δευτέρου τὸν Χριστόν ὡς Κύριόν σου, τοῦτο σημαίνει ὅτι ὀφείλεις εἰς Αὐτόν ὑπακοῆν εἰς ὅλα και εἰς τὰ ἐλάχιστα τῆς ζωῆς σου, ἔφ' ὅσον γνωρίζεις. Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε και εἰς σπουδαιότατος ἔρος, ὅπως λάβῃ. «Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τοὺς πεπαιθαρχοῦντας (ὑποκούοντας) εἰς Αὐτόν».

2 Ὁμολόγησι τὸν Χριστόν ὡς ἀνεκίωτον τῶν ἀνθρώπων. «Πᾶς λοιπὸν, ὅστις με ὁμολόγησεν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, θέλω ὁμολογήσῃ ἐγὼ αὐτὸν, ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» [Διότι με τὴν καρδίαν πιστεύει τις πρὸς δικαιοσύνην και με τὸ στόμα γίνεται ὁμολογία πρὸς σωτηρίαν]. Ὁμολογία εἶνε πλήρης σῶση. Ὄταν ἡμεῖς ὁμολογῶμεν τὸν Χριστόν ὡς Σωτήρᾶ μας ἀνεκίωτον τῶν ἀνθρώπων, τότε και ὁ Χριστὸς ὁμολογεῖ ἡμᾶς ἔμπροσθεν τοῦ ἐν οὐρανοῖς Πατρὸς Του. Τότε λαμβάνομεν πλήρη τὴν εὐλογίαν του. Τοῦτο δὲ σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ἐξακολουθῶμεν ὁμολογοῦντες τὸν Χριστόν, πάντοτε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς ἡμῶν. Ὅστις ἐπομένως ζητεῖ πλήρη ἐπιτυχίαν ἐν τῷ χριστιανικῷ του βίῳ, οὗτος ἄς εἶναι ἀγρυπνος και ἕξ ἔμεταλλεύεται πᾶσαν περίπτωσιν—κατ' οἶκον, εἰς τὸ κατάστημά του εἰς τὴν ἐργασίαν του και παντοῦ ὁπουδὴ ποτε εὐρίσκεται. Ἐάν ὑψώνωμεν τὸν Χριστόν, ὁ Χριστὸς θὰ μᾶς ὑπερυψώσῃ.

Ἐδῶ ἀκριβῶς πολλοὶ χριστιανοὶ πίπτουν και ἀρχίζουν νὰ χάνουν ἕδαφος ἕως τέλος ἐπιστρέφουν και πάλιν εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ κόσμου.

3 Μελέτη τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. «Ἐπιποθήσατε, ὡς νεογέννητα βρέφη, τὸ λογικὸν ἄδολον γάλα, διὰ νὰ αὐξηθῆτε δι' αὐτοῦ». Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶνε ἡ τροφή τῆς ψυχῆς. Εἶνε ἡ συντήρησις τῆς νέας ζωῆς. Κανείς δὲν δύναται νὰ εἶνε ἐπιτυχῆς εἰς τὴν χριστιανικὴν του ζωὴν, ἐάν παραμελῇ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ὅσοι ἐπιτυχάνουν, αὗτοί ζοῦν μετὰ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ἐδῶ πολλοὶ ἀποτυχάνουν. Ἐρώτησι τοὺς γλυκεροὺς χριστιανοὺς, ἀναγινώσκεις τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καθ' ἑκάστην; και θ' ἀκούσης μου ἰσως προφίσεις.

Σὺ ἔμως ἐάν θέλῃς πράγματι ἐπιτυχίαν ἐν τῇ χριστιανικῇ σου ζωῇ, ἀναγίνωσκε τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ θρέψῃς τὴν ψυχὴν σου, και ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀναγίνωσκέ Τον ἐπὶ τῶν γονάτων σου. Ἄφ' οὗ τοῦ ἤρχισαι ν' ἀναγινώσκῃς τὴν Ἅγιαν Γραφήν ἐπὶ τῶν γονάτων μου, ἔλαβα τὰς εὐλογίας και πρὸ πάντων εὐρὸν βαθύτερον πιστόν εἰς τὸ ἀνεκίωτον αὐτὸ Θεῖον μεταλλεῖον.

4) Ἄβελαιπτος προσεύχασθε. Ἐπιτυχία εἰς τὴν χριστιανικὴν ζωὴν στηρίζεται κατὰ μίγα μέρος εἰς ἀκατάπαυστον προσευχὴν. Τοῦτο εἶνε αὐ

κολον, εάν κανεις προσπαθηση με εληφσον. Ἐχει ωρισμενας ωρας προσευχης. Ὁ κανων τοῦ Δαυιδ καὶ Δανιηλ τοις ποροῦς τὴν ἡμεραν εἶνε καλῶς καὶ ἀξιούστατος. «Ἐστ-έρως, καὶ πρωτὶ καὶ μεσημβριαν θα προσευχηθῆ καὶ κρότην πρὸς τὸν Ἐκύριον, καὶ θέλει μοῦ εἰσακούσῃ.» Ἀρχισε τὴν ἡμεραν με δοξολογίαν καὶ προσευχή—δοξολογίαν διὰ τὰς περιθεύσας εὐλογίας, καὶ προσευχὴν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἡμέρας. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀρχολιῶν, τῆς θίρας, καὶ στενοχωρίας καὶ τῶν πειρασμῶν τῆς ἡμέρας σταμάτησε διὰ προσευχῆν. Καὶ τελείωσε τὴν ἡμεραν με προσευχῆν.

Ἐκτός τοῦτου εἰς ἰδιαιτέρους περιστάσεως καὶ πειρασμοὺς πρέπει νὰ γίνεται ἰδιαιτέρα προσευχή. Διαρκῶς ἔλιπζε εἰς τὸν Κύριον. «Ἄδιαλείπτως προσεύχου. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἀπαιεῖται ὅπως πάντοτε πίστευς εἰς τὰ γόνατά σου. Ἡ καρδία σου ὅμως πρέπει νὰ εἶνε πάντοτε γονατισμένη, ταπεινὴ καὶ ἰκ'ίς. Ἐν αὐτῷ Σατανᾶς τρέμη ὅταν βλέπῃ τὸν ἰσθενέστατον ἐκ τῶν πεισῶν ἐπὶ τῶν γονάτων του, καὶ τὸν κάμωμεν νὰ τρέμη ἀδικήτως. Κατὰ γράμμα, πρέπει πολὺ συνήθως νὰ εὐοικτύμεθα ἐπὶ τῶν γονάτων μας καὶ ἐπὶ πρῶτον ἐπὶ τῆς νῆς. Αὐτὴ δὲ εἶνε ζωὴ χάριτος, ἀπηλλαγμένη φροντίδος καὶ ζαλιῶς. Ἐῖθι δὲ πάλιν πολλοὶ ἀποτυγχάνουν.

Ὁ ζητῶν ἡμῶς ἐπιτυχίαν ἐν τῷ χριστιανικῷ του βίῳ πρέπει 1) νὰ προσεύχεται διὰ σωφραν. α' Ἐπὶ τῆς ἀπὸ σαρκὸς εἶνε ἑλλειπῆς σοφείας, ἃς ζητεῖ παρὰ Θεοῦ. » 2) διὰ ἐνίστασιν, καὶ οἱ προδιμένοντες τὸν Ἐκύριον θέλουσιν ἰνα νεώστη τὴν ἰσχυρίαν των, καὶ 3) διὰ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. α' Ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ Οὐρανίος θελεὶ ὅπως ἢ Πνεῦμα Ἅγιον εἰς τοὺς αἰτούμετας Αὐτόν. Ἐάν εἰσὶ δὲν ἔλαβες τὸ βάπτισμα τοῦ ἁγίου Πνεύματος πρέπει νὰ κτίσης εἰδικὴν προσευχὴν διὰ τὴν εἰδικὴν αὐτὴν εὐλογίαν καὶ πρέπει ὡρισμένως νὰ ἐλπίζης ὅπως τὸ λάβῃς. Ἐάν ἤδη ἔχης λάβῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, πρέπει εἰς ἐκκείνην νῆαν περιπεσῆν τοῦ χριστιανικοῦ σου ἔργου νὰ ζητῆς ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅπως ἐκ νέου σὲ πληρώσῃ μετ' ἃς Ἅγιον Πνεῦμα. (Πρ. 4,31).

5. Ἐπιδοθετε εἰς τὸ ἔργον ὑπὲρ Χριστοῦ. «Εἰς πάντα τὸν ἔχοντα θέλει δοθῆ καὶ περισσευθῆ ἀπὸ θεοῦ μὴ ἔχοντος καὶ ἐκείνο τὸ ὅποιον ἔχει, θέλει ἀπωλεθῆ ἀπ' αὐτοῦ». Ἦτοι ὅσοι μεταχειρίζονται ὅ,τι ἔχουν, θελοῦν λάβῃ περισσώτερον, καὶ ὅσοι ἐφῆγουν ν' ἀργῆ ὅ,τι ἔχουν, αὗτοι θὰ χάσουν καὶ αὐτὸ ἀκόμη. Μόνον ἐκεῖνος ὁ χριστιανὸς ἐπιτυγχάνει, ὅστις εἶνε ἀπασχολημένος διαρκῶς εἰς ἰσχυρίαν ὑπὲρ Χριστοῦ, καὶ εἰς ταύτην μεταχειρίζεται ὅλα του τὰ τάλαντα, πολλὰ ἢ ὀλίγα. Αὐτὸς καὶ μόνος θ' ἀκούσῃ μετὰ ταῦτα εὖγε, δοῦλε πιστὴ καὶ ἀγαθὴ, εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου».

Ζήτησε λοιπὸν καὶ νὰ κάμῃς διὰ τὸν Χριστὸν, καὶ κάμε το. Ζήτησε τὸ ἔργον. Ἄς εἶναι μόνον νὰ μειράζῃς φυλλάδια, ἢ νὰ προσκαλῆς εἰς τὰ κηρύγ

μειν, ἢ νὰ ἐπὶ σκέπησιν νοσοκομείων, ἢ φυλακῶν. Πάντοτε δὲ ζῆται νὰ κἀμῃς κἀτι περισσότερο διὰ τὴν Χριστὸν, καὶ ἴσο δίδωσις οὗτις ὁ Χριστὸς θὰ σοῦ δώσῃ κἀτι περισσότερο.

6. Δίδε γενναιοδῶρως. «Ἡ γενναιοδῶρος ψυχὴ θέλει παχυνθῆ»
«Ὅστις σπέρει μὲ φειδωλίαν, καὶ μὲ φειδωλίαν θίλει θερίσει. Καὶ ὅστις σπει
ρει μὲ ἀφθορίαν, καὶ μὲ ἀφθορίαν θέλει θερίσει. Δυνατὸς δὲ εἶναι ὁ Θεὸς νὰ πε
ρισσεύσῃ πᾶσαν χάριν εἰς ἡσά, ὥστε ἔχοντες ἐν πάντοτε ἐν παντὶ πᾶσαν ἀδιάρκειαν
νὰ περισσεύητε εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν»

☞ Ἐπιτυχία καὶ ἀξίσεις ἐν τῇ χριστιανικῇ ζωῇ κατὰ πολὺ ἐξαρτᾶται ἀπὸ
τὴν περυσίαν μὲθ' ἧς διδομεν ὑπὲρ τοῦ Κυρίου. Εἶνε ἐξισοθάρμαστον πῶς ὁ χρι
στιανὸς ἀρχίζει ν' οὕξῃν διὰν ἀρχίζῃ νὰ διδῇ. Δίδε συστηματικῶς. Θεὸς κατὰ
μέρος διὰ τὸν Κύριον ἀριστέριον ποσὸν χρήματος, ἢ ἀγαθῶν, τὰ ὅποια λαμβάνεις.
Ἔσο ἀκροδῆς. Ἔσο τίμιος. Ποτέ μὴ μεταχειρίζεται αὐτὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν σου,
ἐπ' οὐδὲμ ἄ περιστάσει. Τὸ δίκαιον, εἶνε καλὸν περσοτέν, ὅπως ἀρχισῆς νὰ δι
δῆς. Ὅχι ὅμως διγνώζερον. Μετὰ κατρὸν ἐὰν μείνης πιστὸς εἰς τοῦτο ἀνοματιβό
λως θὰ τὸ θ.ω.ῆς χαρὰν σου νὰ διδῆς καὶ αὐτεπροσιρέτους προσφορὰς, ἐκίτος
τοῦ δεκάτου.

☞ 7. Ἐξακολούθει σπεύδων πρὸς τὰ ἐμπρός. «Ἀδελφοί, ἐγὼ δὲν
στοχάζομαι ἑμαυτὸν οὗτις ἔλαβον αὐτὸ (τὸ βραβεῖον). Ἀλλ' ἐν πράττω, τὰ μὲν οὐκ
σω λησμονῶν, εἰς δὲ τὴν ἐμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος, τρέχω πρὸς τὸν σκοπὸν διὰ
τὸ βραβεῖον εἰς ἄνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.» Ἀησμόνει δ,τι ἀνή
κει εἰς τὸ παρελθόν. Σπεῦδε πρὸς τὰ ἐμπρός, πρὸς τὰ καλλίτερα. Ἀησμόνει εἰς
ἀμαρτίας, τὰ σφάλματα, τὰς ἀποτυχίας, τὰς δυσκολίας τοῦ παρελθόντος. Μὴ ἀ
ποθαρρύνεσαι. Μὴ ἐνδίδῃς. Μὴ χαλαροῦσαι. Μὴ ἐνοχλείσαι. Ὅμοιόγησέ το ἀ
μέσως. Πίστευε εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. «Ἐὰν ὁμολογῶμεν τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν,
εἶνε πιστ' εἰς καὶ δίκαιος, ὥστε νὰ συγχώρησῃ εἰς ἡμᾶς τὰς ἀμαρτίας, καὶ καθαρί
σῃ ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας» Πίστευε οὗτις ἔλαβες συγχώρησιν, λησμόνησέ την.
Τρέχε πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἔδω ὁ Σατανᾶς ἀπατᾷ πολλοὺς. Μάλιστα ζητεῖ νὰ μᾶς κἀμῃ νὰ νομίζω
μεν δὲ τὸ νὰ σκεπτόμεθα τὰς ἀποτυχίας καὶ ἀμαρτίας μᾶς διηνεκῶς καὶ νὰ ἐνο
χλοῦμεθα δι' αὐτάς, εἶνε ταπεινοφροσύνη. Οὐδὲν ψευδέστερον. Ὅσοι εἶνε ταπει
νοφροσύνη τὸ ν' ἀμφιδόλωμεν τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ κἀμῶμεν Αὐτὸν ψευ
σίην, μὴ πιστεύοντες οὗτις μᾶς ἐσυγχώρησε, διὰν τὸ λέγῃ τὸ κἀμῃ.

Ἀησμόνει τὰ κατορθώματα καὶ τὰς νίκας τοῦ παρελθόντος καὶ ἐκτίνου εἰς
μεγαλείτερα. Καὶ ἰδὼ πάλιν ὁ Σατανᾶς ἐξαπατᾷ πολλοὺς ἀπὸ ἡμᾶς καὶ ζητεῖ νὰ
μᾶς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ ν' ἀποκτήσωμεν τὴν πληρεστέραν ζωὴν, προσπαθὸν νὰ
μᾶς κἀμῃ νὰ καταγινώμεθα ἀκαταπαύστως εἰς τὰς προηγουμένας μᾶς ἐπιτυχίας,

νά ἐκανοποιούμεθα εἰς αὐτὰς καὶ νά ὑπερηφανευώμεθα. Τοιοῦτοτρόπος μένομεν ὁ ἄσ.μοι καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ὀπειθοχωροῦμεν. Τὸ εἶχ' ἰδεῖ εἰς πολλοὺς χριστιανούς καὶ πολλὰς Ἐκκλησίας. α Ἐπόσα ἔχομεν κατορθώσῃ ἕως τῶρα! » σκέπτονται. Καὶ ὅμως ἡ μό.η μας ἀσφάλεια συνίσταται εἰς τὸ νά λησμονῶμεν ὅλα τὰ παρελθόντα καὶ νά βαδίζωμεν πρὸς τὰ καλλίτερα καὶ ὑψηλότερα! Αὐτὸς πρέπει νά εἶνε ὁ διακαής, ὁ διηνικῆς πάθος τῆς ψυχῆς μας! « Ζητεῖτε θεά μετὰ ζήλου τὰ καλλίτερα χαρίσματα ». α Ἐωσὸς καταντίσωμεν πάντες . . . εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ ».

Νεαροὶ χριστιανοὶ μου φίλοι, καὶ σεῖς ἀρχαιότεροι ἀδελφοί, ὁ δρόμος εἰς θεβαίαν ἐπιτυχίαν ἐν τῇ χριστιανικῇ ζωῇ εἶνε ἀρκούντως ἀπλοῦς. Νά τὸν ἀκολουθῆσωμεν; αἱ ἀνωτέριω ἀλήθειαι εἶνε γνωσταί. Τὰς ἐφαρμόζομεν ὁμοῦ; Διάβαστας ἐκ γένου καὶ ἰδέ εἰς πταίης κάπου. Καὶ εἰς εὐρίσκης τὸ πταίσμα σου, διόρθωσέ το ἀμέσως.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΠΑΤΚΟΣΜΙΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ*

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Ι. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΟΥ
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Τὸ πρόβλημα ὅπερ ἐπι ἕνα καὶ πλέον αἰῶνα τὰ μέγιστα ἐπασχολεῖ καὶ συνταράσσει τὰ πνεύματα καὶ τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων εἶναι τὸ κοινωνικόν. Εἶναι δὲ, ὡς γνωστὸν, τὸ νεώτερον κοινωνικὸν πρόβλημα προκτὸν τῆς ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος σημιουμένης τεραστίας προόδου τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς βιομηχανικῆς κεφαλαιοκρατίας, τὴν ὁποῖαν ὡ; πυκνοτέθησκει ταραχο-
λοῦθησεν ἡ γένεσις τοῦ προ-λεταρ ἄτου, ἡ ποικίλη ἀθλιότης τῆς κληθείσης τετάρ-
της τάξεως, τῆς ἐργατικῆς. Τὸ ζήτημα ἦτο, πῶς θὰ ἀντεμετωπιζέτο τὸ ὑπὸ τῆς
συνθήκας αὐτῆς προκτῶσαν νέον κοινωνικὸν κακόν, τοῦτέστιν, ἵνα μεταχειρισθῶ-
μεν τὴν κλασικὴν τοῦ ἐπιφανοῦς Γερμανοῦ οἰκονομολόγου Ad. Wagner ἔκφρα-
σιν, πῶς θὰ ἦ εἰς τὴ συνειδητῇ καταστάσῃ ἀντίφθοις μεταξὺ τῆς οἰκονομικῆς ἐξε-
λίξεως ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ἰδανικῶν ἢς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἰσότητος ἀφ' ἑτέρου.
Ἰνα ὁμιλήσωμεν ἔτι σαφέστερον καὶ πρῆκτικώτερον, ἡ οὐσία τοῦ νεωτέρου κο-

* Α' διὰλέξις τῆς «Χριστιαν. Κοινωνικῆς Ἐνώσεως (ἐκδοθείσα τῇ 8)12)1932 ἐν τῷ «Παρονασφ».

νωσικὸς προβλήματος ἦτο καὶ εἶναι, πῶς θὰ βελτιωθῇ ὄχι μόνον ἀπὸ οικονομικῆς ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κοινωνικῆς καὶ πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἐπόψεως ἢ πολλαχῶς ἀ-
θλία θέσι. τῶν μισῶτων ἐργατῶν. Τὸ κοινωνικὸν τοῦτο πρόβλημα προσηκάζει
πρὸς τοὺς ἄλλοις, τὴν ἐμφάνισιν τοῦ σοσιαλισμοῦ. Δὲν ὑπῆρξαν ὅμως μόνον αἱ
καρδία τῶν διαφόρων ἰδρυτῶν, εὐαγγελιστῶν καὶ ἀποστόλων τοῦ σοσιαλισμοῦ,
εἰς τὴν συνεκινήθησάν ἐν τῆς δ' αὐτοῦ πτυχίας τοῦ προλεταριάτου καὶ κατεξανέστησαν
διὰ τὴν πληθυνθείσαν κοινωνικὴν ἀδικίαν, ἀλλὰ καὶ αἱ καρδίαι πολλῶν χριστι-
ανῶν λογίων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Οὕτω, συγχρόνως καὶ παραλλήλως πρὸς τὴν
πολυμορφον σοσιαλιστικὴν κίνησιν, ἐνεφανίσθη καὶ ἡ χριστιανικὴ κοινωνικὴ, τῆς
ὁποίας ἡ ὁρμὴ καὶ ἡ πρόοδος αὐξάνει ὁσημέραι, ἐφ' ὅσον προοδεύει καὶ τὸ κοι-
νωσικὸν κακὸν καὶ ὁ σοσιαλισμὸς.

Τὴν κίνησιν ταύτην ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπιτελέσωμεν καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν κοι-
νωνία. ἢν ἐπίσης ἐπασχολεῖ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τὸ κοινωνικὸν πρό-
βλημα, ἰδοῦσαμεν τὴν «Χριστιανικὴν Κοινωνικὴν Ἐνω-
σιν»; ἣτις ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἐφανισθῇ ἐνώπιον ὁμῶν σήμερον. Τί λοιπὸν θὰ
ἦτο εὐλογώτερον ἢ κατὰ τὴν πρώτην ταύτην τῆς ἡμετέρας ὀργανώσεως ἐμφάνι-
σιν νὰ ὁμιλήσωμεν πρὸς ὑμᾶς περὶ τῆς οὐσίας καὶ τῆς ἐξελί-
ξεως καὶ ἀνά τὸν κόσμον ἐξαπλώσεως τῆς χριστι-
ανικῆς κοινωνικῆς κινήσεως, τῆς ὁποίας καὶ σύντομος
ἐπισκόπησις, νομίζομεν, δεῖ θὰ ἤρκει νὰ καταστήσῃ συνειδητὴν τὴν ἀνάγκην
τῆς ἐπεκτάσεως αὐτῆς παρ' ἡμῖν καὶ νὰ διασαφήσῃ τὴν σημασίαν καὶ τοὺς σκο-
ποὺς τῆς ἡμετέρας ὀργανώσεως.

••
••

*Ἐν πρώτοις εἰς τί συνίσταται καὶ τί ἐπιζητεῖ ἡ Χριστιανικὴ κοινωνικὴ κίνη-
σις; Χριστιαν. Κοινωνικὴν κίνησιν λέγοντες ἔννοοῦμεν τὰς ἀπὸ
τοῦ παρελθόντος αἰῶνος μέχρι σήμερον καταβαλλομένης ὑπὸ διαφόρων χριστι-
ανῶν, κληρικῶν ἢ λαϊκῶν, ἢ καὶ ὑπὸ τῆς ποιμενοῦσης Ἐκκλησίας, προσπάθειας
πρὸς ἐπιτελεῖσθαι τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν ἐν τῇ κοινωνικῇ ζωῇ κατὰ πρός αὐ-
τῆς τὰς ἐκδηλώσεις καὶ σχέσεις, ἰδιαιτέρως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν οικονομικὴν ὀρ-
γάνωσιν τῆς κοινωνίας, ἰδικίτατα δὲ εἰς χριστιανικὰς προσπάθειας πρὸς ἀπόδοσιν
κοινωνικῆς δικαιοσύνης εἰς τὸν ἔργατικὸν κόσμον!

*Ἡ χριστιανικὴ κοινωνικὴ κίνησις ἀντιτίσσει εἰς τὸν ὑλόφρονα μαρξιστικὸν
σοσιαλισμὸν τὴν χριστιανικὸν λεγόμενον σοσιαλισμὸν, ὅχι
ὑπὸ τὴν συνήθη σ ἐνῆν, ἀλλ' ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν τῆς λέξεως «σοσιαλισμὸς» ἔν-
νοισιν. Ἐπὶ τὸν ἔννοον δὲ ταύτην χριστιανικὸς σοσιαλισμὸς εἶναι οἰκονομο-
λογικὸν τι σύστημα, ἀλλ' εἶναι ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ σύνολον τῶν κοινωνικῶν ἀρχῶν

1. Τοῦτω ὁμοίως ἰχόντων πρόδηλον εἶναι, δεῖ ἡ χριστιανικὴ κοινωνικὴ κίνη-
σις δὲν πρέπει οὐδαμῶς νὰ συγχέηται πρὸς τὴν χριστιανικὴν φιλανθρωπικὴν κί-
νησιν, ὡς ὀφθαλμῶς ἐνομοίωθη ὑπὸ ἀνωτέρων τινῶν κληρικῶν παραστάτων κα-
τὰ τὴν παροῦσαν διάλεξιν.

του Χριστιανισμού, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ κατεύθυνσις ἐκείνη, ἣτις ἀξιοῖ τὴν ἐπὶ τῇ θέσει τῶν ἀρχῶν τούτων καὶ ἰδίᾳ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης μεταρρυθμίσιν τῆς κοινωνίας, πρὸς ἄσιν τῶν ἐν αὐτῇ ἐπικρατουσῶν ποικίλων ἀνωμαλιῶν καὶ σύμφωνον πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ λύσιν τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος.

Ὁ χριστιανικὸς σοσιαλισμὸς ἔχει κοινὰ τινὰ μετὰ τοῦ ὑλόφρονος σοσιαλισμοῦ ὅτι ἀναγνωρίζει τὴν ἀξίαν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, ὅτι καταπολεμεῖ τὴν πλεονεξίαν καὶ ἐπιζητεῖ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης καὶ τὴν ἀδελφωσίν τῶν ἀνθρώπων. Κοινὴν ἐπίσης ἔχουσιν ἀμφότεροι καὶ τὴν ἐλπίδα ἐπὶ καλύτερον μέλλον. Θὰ ἐτόλμων δὲ νὰ εἶπω, ὅτι καὶ ἐν τῷ ἰσοσταθιστικῷ οἰκονομικῷ συστήματι ἐνυπάρχουσι χριστιανικώτεροι πρὸς ἰδέαι ἢ ἐν τῷ ἐγωϊστικῷ συστήματι τῆς κεφαλαιοκρατίας. Ἀλλὰ μετὰ τοῦ χριστιανικοῦ καὶ τοῦ ὑλόφρονος σοσιαλισμοῦ ὑπάρχουσι καὶ οὐσιώδεις διαφοραὶ κατὰ τὰς προϋποθέσεις καὶ κατὰ τὰς μεθόδους καὶ τὰ μέσα, δι' ὧν ἐπιδιώκει ἕκαστος τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ἐν μέρει δὲ καὶ κατὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν, πρὸ παντός δὲ κατὰ τὸ πνεῦμα ὑφ' οὗ ἐμφερεῖται ἕκαστος.

Οὕτω ὁ μὲν ὑλόφρων σοσιαλισμὸς ὁρμᾶται ἀπὸ τῆς προϋποθέσεως, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε φύσει ἀγαθὸς καὶ τρέφει ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν, ὁ δὲ χριστιανικὸς σοσιαλισμὸς, ρεαλιστικώτερος ἐν τούτῳ ὧν, δὲν ἀμφιβεβηκεῖται τὰς τοιαύτας περὶ τοῦ ἀνθρώπου μαρξιστικὰς ἰδέας, ἀλλὰ ἀρνείται μὲν τὴν τελειότητα τοῦ ἀνθρώπου, δέχεται δὲ τὴν δύναμιν τοῦ ἀγαθοῦ ἐν αὐτῷ.

Ἐπειτα, ἐν ᾧ ὁ μαρξιστικὸς σοσιαλισμὸς εὐρίσκει τὴν ρίζαν τοῦ κακοῦ εἰς τὴν ἐπικρατουσάν οἰκονομικὴν ἀνισότητά, εἰς αὐτὴν τὴν ἰσοκρῆσιν, τῆς ὁποίας τὴν κατάργησιν, ὡς πανάκεια, ἀξιοῖ, ἐπιδιώκων οὕτω τὴν θεραπείαν ἐκ τῶν ἔξω πρὸς τὰ ἔσω, ὁ χριστιανικὸς σοσιαλισμὸς ἀναζητεῖ τὴν ρίζαν τοῦ κακοῦ βαθύτερον καὶ πιστεύει, ὅτι αὕτη εἶνε προπαντὶς ἠθικῆς φύσεως. Συνδυάζων δ' οὕτως τὴν ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω μετὰ τῆς ἐκ τῶν ἔξω πρὸς τὰ ἔσω θεραπείας, παραλλήλως πρὸς τὰς προσπαθείας, διὰ τὴν ἄσιν τῶν ὑλικῆς φύσεως αἰτίων τοῦ κοινωνικοῦ κακοῦ καὶ διὰ τὴν ὑλικὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν καταδυναστευομένων ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐπιδιώκει συντόμως καὶ τὴν ἠθικὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν ἀδικουμένων καὶ πᾶσα εὐεργετικὴ ὑπὲρ αὐτῶν μεταρρυθμίσις ἀποβαίνει ἰσοδύναμος. Οὕτω δὲ πολιτεύεται ὁ χριστιανικὸς σοσιαλισμὸς, δεόμενος δὲν ἀρνείται μὲν τὴν ἐπίδρασιν τῶν ὑλικῶν σχέσεων ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον, πιστεύει δ' ἕμμως ὅτι μόνον καλύτεροι ἄνθρωποι δημιουργοῦσι καλύτερας σχέσεις. Καλυτέρους δὲ καθίστα τοὺς ἄλλους

1. Κατὰ τὴν ὁρμὴν παρατήρησιν τοῦ ἐπιφανοῦς Γάλλου οἰκονομολόγου Cua les Cile ἀεκέينو, ὅπερ πρέπει νὰ μεταβάλλωμεν εἶναι ἡ ψυχικὴ κατάστασις πάντων, ἐργατῶν τε καὶ κεφαλαιοκρατῶν». Πάντως τοῦ ἑκσοσιαλισμοῦ τῶν ὑλικῶν ἀγοθῶν ἀνάγκη νὰ προηγηθῇ ὁ ἑκσοσιαλισμὸς τῶν πνευμάτων. (P. Wetzel Wic gewinnen wir die Arbeiter für das Christentum 1922 σελ. 22)

πους εἰπερ τις καὶ ἄλλος ἢ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ. Εἰδικῶς δ' ὄσον ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν Ἰδιοκτησίαν, ὁ χριστιανικὸς σοσιαλισμὸς, τηρῶν μάλλον εὐδιτέραν ἀπέναντι ταύτης στάσιν, δὲν θεωρεῖ αὐτὴν ὡς σκοπὸν, ἀλλ' ὡς μέσον πρὸς σκοπὸν, ὅστις εἶνε κατ' αὐτὸν ἡ εὐημερία τῆς δλότητος.

Ἐπειτα ὁ μαρξιστικὸς σοσιαλισμὸς τοποθετεῖ τὸ κέντρον τοῦ εἴρους τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἰδανικῶν του ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ ἀποβλέπει πρὸ παντὸς εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἐν τῷ παρούσῳ ζωῇ, τῇ φθαρτῇ καὶ ἐφημέρῳ, εὐημερίας τοῦ ἀνθρώπου, εὐημερίας ὕλικῆς. Οὕτω δὲ φωρᾶται ἀφ' ἑνὸς μὲν θεραπεύων τὸν ὑλιστικὸν εὐδαιμονισμὸν, ἐμμέσως δὲ καὶ τὸν ἄλλως πολέμιον αὐτοῦ μαμμωνισμὸν, ἀφ' ἑτέρου δὲ παραγωγικῶν τὴν ἠθικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰς ὑψηλοτέρας ἐφάσεις τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Ὁ δὲ χριστιανικὸς σοσιαλισμὸς, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ παραδλέπῃ τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ἀξίαν τῆς παρούσης ζωῆς μετὰ τῶν ὕλικῶν αὐτῶν ἀναγκῶν, οὐχ ἤτιον ἔμωσ δὲν θεωρεῖ αὐτὴν ὡς τέρμα τῶν τάσεων καὶ τῶν προσπαθειῶν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἀτενίζει εἰς τὴν μέλλουσαν, τὴν ἐπέκεινα τῆς φθαρτῆς ταύτης σκηνῆς, τὴν αἰώνιον ζωὴν, τῆς ὁποίας προπαρασκευὴν θεωρεῖ τὴν παρούσαν.

Ἐπειτα, ἐν ᾧ ἐν τῷ μαρξιστικῷ σοσιαλισμῷ, ὅστις εἶνε ἄκρατος κοινωνισμὸς τὸ άτομον ἀπορροφᾶται ὑπὸ τοῦ συνόλου ἀποβάλλον τὴν ἐντότητα αὐτοῦ καὶ ἀποβαίνον οἶονε μύριον μηχανῆς τιος, τὸνναντίον δὲ χριστιανικὸς σοσιαλισμὸς συνδυάζει ἀριστα ἀτομισμὸν καὶ κοινωνισμὸν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τὸ άτομον νὰ αισθάνηται ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ σύνολον καὶ νὰ τελειοποιηταί ἐν τῇ ἐξυπηρετήσῃ τοῦ συνόλου, χωρὶς νὰ ἀπορροφᾶται ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ νὰ διατηρῇ τὴν ἐντότητα καὶ τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ ἐλευθερίαν, τὴν πρωτοβουλίαν ἅμα δὲ καὶ τὴν εὐθύνην, ἄρα ἀπαραιτήτους τῆς ἀληθοῦς προόδου.

Ἐπειτα ἐν ᾧ ὁ μαρξιστικὸς σοσιαλισμὸς, ὑπὸ τὴν κομμουνιστικὴν του τοῦλάχιστον μορφήν διαπράττει φανερὰν ἀντινομίαν, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐπαγγέλλεται τὴν κοινωνικὴν ἰσικαιοσύνην, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας καὶ ἐξεγείρεται, ἐξ ἄλλου δὲ ἐπι-

Ὁ μεταβατικὴ αὕτη περίοδος, δι' ἧς διερχόμεθα σήμερον, ἀποτελεῖ τὸ τέρμα τῆς ἐποχῆς τοῦ ψευδοανθρωπισμοῦ καὶ τοῦ ψευδοφιλευθερισμοῦ καὶ ἐν ταυτῇ τὴν ἀρχὴν νέας ἐποχῆς, τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀληθινοῦ, ὡς ἐλπίζομεν, κοινωνισμοῦ, ἐν τῷ ᾧ ὁποίῳ θὰ συνδυάζονται ἄρμονικῶς ἡ ἰδέα τοῦ ἀτόμου πρὸς τὴν τῆς κοινωνίας καὶ ἡ ἀληθινὴ ἐλευθερία πρὸς τὴν γνησίαν ἀθηντίαν, συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ οὐχὶ τοῦ μαρξιστικοῦ σοσιαλισμοῦ, ὅστις ἐν ᾧ παρουσιάζεται ὡς φανατικὸς πολέμιος τοῦ φιλελευθερισμοῦ (Liberalismus) ἐν τούτοις παραμένει αἰχμάλωτος τούτου, καθ' ὅσον καὶ αὐτὸς ἐν τέλει κατ' οὐσίαν ἐπιδιώκει τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀτόμων καὶ ἐν γένει τὸ ἰδανικὸν τοῦ σοσιαλισμοῦ εἶνε κατὰ ἔθος τα αὐτὰ μὲ τὰ ἰδανικὰ τοῦ σοσιαλισμοῦ τοῦ φιλελευθερισμοῦ» (W. Weyrauch, Die Nation als Lebensgemeinschaft» 1931 παρὰ Γ. Χαριτάκη ἐν Ἐπιθεωρήσει Κοινωνικῆς καὶ δημοσίας Οἰκονομικῆς Α' σελ. 23, 1932).

ζητεί τὴν ἐπιβολὴν τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, ὁ χριστιανικὸς σοσιαλισμὸς κηρύσσει τὴν ἰσότητά των τάξεων καὶ τὴν πραγματικὴν κοινωνικὴν δικαιοσύνην.

Τέλος, ἐνῶς ὁ μαρξιστικὸς σοσιαλισμὸς ἐπιδιώκει τὴν πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν αὐτοῦ διὰ τῆς ἐξέφραως τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐχθρας μεταξὺ των τάξεων, ὁ χριστιανικὸς σοσιαλισμὸς ἐπιζητεῖ τοῦτο διὰ τῆς ἀγάπης, ἣτις ἀποτελεῖ τὸν ἄριστον συνδετικὸν δεσμὸν τῆς κοινωνίας, συγχρόνως δὲ καὶ τὸ σπουδαιότατον ἐχέγγυον καὶ τὸ ἀσφαλὲς μέσον τῆς κοινωνικῆς ἰσορροπίας καὶ εἰρήνης.

Ἡ δὲ κυρία καὶ βασικὴ αἰτία τῶν αὐσιωδῶν τούτων διαφορῶν, αἰτίνας δημουργοῦσι χάσμα μέγα μεταξὺ τοῦ χριστιανικοῦ καὶ τοῦ ὑλόφρονος μαρξιστικοῦ σοσιαλισμοῦ, ἔγκειται ἐν τῇ ριζικῇ διαφορᾷ ὡς πρὸς τὴν κοσμοθεωρίαν, ἣτις ὑποκεῖται ὡς βάσις ἑκατέρου τούτων. Ἡ μὲν κοσμοθεωρία τοῦ μαρξισμοῦ εἶνε κρᾶμα δογμάτων τῆς ὕλιστικῆς φιλοσοφίας τοῦ Feuerbach καὶ τοῦ Haecckel τοῦ θετικισμοῦ τοῦ Aug. Comte καὶ τῆς φιλοσοφίας τοῦ ὑπερανθρώπου τοῦ Fr. Nietssche, ὁ δὲ χριστιανικὸς σοσιαλισμὸς βασίζεται ἐπὶ τοῦ ἰδεαλισμοῦ τῆς χριστιανικῆς κοσμοθεωρίας.

Τοιοῦτος λοιπὸν εἶνε ὁ κοινωνισμὸς, οὗ τὸ λάβαρον ἔχει ὑψώσει καὶ οὗ τὴν ἐφαρμογὴν ἐπιδιώκει ἡ χριστιανικὴ κοινωνικὴ κίνησις, κοινωνισμὸς εὖρισ ὄντως πράγματι εἰς τὸ ὕψος τῶν ἀπαιτήσεων μεταδρατικῆς τῆς ἱστορίας περιόδου, οἷον εἶνε ἡ σημερινή. Καιρὸς λοιπὸν εἶνε νὰ παρεκλουθησώμεν τὴν κίνησιν ταύτην ἀπὸ τῶν ἀρχῶν αὐτῆς μέχρι τῆς σημερινῆς ἐξελίξεως αὐτῆς ἀφ' ἑνὸς μὲν παρὰ τῆ ρωμαιοκαθολικῆ, ἀφ' ἑτέρου δὲ παρὰ τῆ προτεσταντικῆς κόσμου.

Ἀρχόμεθα ἀπὸ τῆς ρωμαιοκαθολικῆς κοινωνικῆς κινήσεως, ἣτις καὶ προῖμωτέρον πῶς ἐκυφορήθη καὶ συντονωτέρα καὶ συστηματικωτέρα, ἀλλὰ καὶ καρποφορωτέρα ἀνεδείχθη. Εἰσηγηταὶ τῆς κινήσεως ταύτης ἐγένοντο καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ρωμαιοκαθολικῇ κόσμῳ διάφοροι προσωπικότητες καὶ οὐκ ἡ ποικιλνοῦσα Ἐκκλησία, ἣτις βραδυτέρον ἀνέλαθε τὰς ἡνίκας τῆς κινήσεως ταύτης καὶ ἔκτοτε παρέχει τὰς γενικὰς κατευθύνσεις καὶ τὸν τόνον εἰς αὐτήν, ὅσον ἐξηγεῖται τὸ γεγονός, ὅτι ἡ καθολικὴ κοινωνικὴ κίνησις, παρὰ τὸ πῆθος τῶν προγραμμάτων καὶ τῶν σχολῶν καὶ τῶν μερικωτέρων κατευθύνσεων, παρουσιάζει περισσοτέραν ἔντασιν καὶ ἀποτελεσματικότητα ἢ ἡ προτεσταντικὴ. (1).

Εἰδικώτερον ἀρχόμεθα ἀπὸ τῆς καθολικῆς Γερμανίας, περὶ τὴν ὁποίαν καὶ περισσότερο θὰ διατρέψωμεν, ἐπειδὴ ἡ χριστιανικὴ κοινωνικὴ κίνησις αὐτῆς ὑπῆρξεν ὄχι μόνον ἐντανατάτη, ἀλλὰ καὶ ὑποδειγματικὴ εἰς πολλὰς ἄλλας κα-

1. Ἡ γενικὴ ἰδέα, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δύναται καὶ ὀφείλει νὰ βοηθήσῃ ἐπὶ τῆς κινήσεως κοινωνικῶν εἰναι τόσο παλαιά, ὅσον καὶ ὁ Χριστιανισμὸς. Ἐνεσθῆκε δ' ὅμως ὁ λόγος περὶ τῆς νεωτέρας χριστιανικῆς κοινωνικῆς κινήσεως. Περὶ τῶν κοινωνικῶν ἀργῶν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ ἑλ. ἡμετέραν πραγμασίαν. Ἡτο ὁ Ἰ. Χριστὸς σοσιαλιστής; (1925) Περὶ δὲ τῶν κοινωνικῶν ἀργῶν τῶν μεγάλων πατέρων Βασιλείου, Γρηγορίου, καὶ Ἰω. Χρυσόστομου ἑλ. ἡμετέραν πραγμασίαν. Οἱ ποτε Ἱεράρχαι καὶ τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα (1930)

1. Religion Geschichte u. Gegenwart II σελ. 670 f.

θολικὰς χώρας. Ἐν τῇ καθολικῇ λοιπὸν Γερμανίᾳ ἡ κίνησις αὕτη ἐξεδηλώθη ἐντὸς τῆς τεταρτῆς δεκαετηρίδος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν ἀνοξω-
πύρωσιν τῆς φιλανθρωπικῆς δράσεως, ἣτις προήχθη διὰ τῆς ιδρύσεως τῶν συλλόγων
τοῦ ἀγίου Βιγκεντιου (ἰνδρικών) καὶ τῆς ἀγίας Ἐλισάβετ (γυναικείων) καὶ τῶν φι-
λανθρωπικῶν μοναχικῶν ταγματῶν τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἐλεύου ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Πρῶτος ἠσχολήθη ἐνταῦθα ζωηρῶς περὶ τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα καὶ πρῶ-
τος μετεχειρίσθη τὸν ὄρον christich sozial², ὅστις ὑπῆρξεν ὀλίγον θραδύτερον τὸ
σύνθημα τῆς κινήσεως ταύτης, καὶ πρῶτος κυρίως ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τοῦ κλή-
ρου εἰς τὰ ληκισώματα τῶν προλετάρων ὁ γνωστὸς ρωμαντικὸς φιλόσοφος Fr. X.
Baader (†1831), ὅστις ἀνέδειξε τὴν κοινωνικὴν σπουδαιότητα τοῦ χριστιανισμοῦ,
ὡς ζωοποιῦ ἀρχῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ἐγένετο πρόδρομος τῆς χριστιανικῆς κοινω-
νικῆς κινήσεως ἐν Γερμανίᾳ. Παρεμφερεῖς ἰδέας εἶχε καὶ ὁ Adam Muller 3.
(†1829) Ἐκ τῶν προδρόμων τῆς κινήσεως ταύτης ὑπῆρξεν ἐνταῦθα καὶ ὁ ρωμαιο-
καθολικὸς πολιτικὸς καθηγητῆς Fr. von Buss (†1878), ὅστις ἤδη τὸ 1837 ἀνέ-
πιπτεν ἐν τῇ Βουλῇ τῆς Βαδίας τὸ πρῶτον κοινωνικοπολιτικὸν πρόγραμμα. Ἐπίσης
ὡς πρόδρομος τῆς ρωμαιοκαθολικῆς κοινωνικῆς κινήσεως ἐν Γερμανίᾳ δύναται νὰ
θεωρηθῇ καὶ ὁ ἐν Elberfeld ρωμαιοκαθολικὸς ἐφημέριος Adolf Kölping (†1865)
ἰδρύσας τὸν πρῶτον Ce sellenverein, δηλ. τὸν πρῶτον κοινωνικὸν σύλλογον, ὃν
ἐπρόσπειρε νὰ εξαπλώσῃ καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν καὶ ἔξω τῶν ὁρίων αὐτῆς. Ὁ
σύλλογος οὗτος, ὅστις ἦτο σωματεῖον αὐτοδογηθείας, ἀπέβλεπεν ὄχι μόνον εἰς τὴν
θηρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν οικονομικοκοινωνικὴν τῶν μελῶν αὐτοῦ
ἀνύψωσιν.

Ὁ πραγματικὸς δ' ὅμως πατὴρ τῆς ρωμαιοκαθολικῆς κοινωνικῆς κινήσεως ὑ-
πῆρξεν ὁ ἐπιτα εἰς ἐπίσκοπον τοῦ Mainz ἀναδειχθείς Wilhelm Emmanuel von
Katteler (†1877), ὅστις πρῶτος ἐνίσχυσε τὴν πραγματικὴν ἔννοιαν τοῦ νε-
ωτέρου κοινωνικοῦ προβλήματος, ἀλλὰ καὶ πρῶτος ἔδωκε σοβαρὰν κατεύθυνσιν εἰς
τὴν χριστιαν. κοινωνικὴν ἐν τῇ ἠπειρωτικῇ Εὐρώπῃ κίνησιν ποδ παντὸς διὰ τοῦ ἐν
ἔτει 1864 δημοσιευθέντος συγγράμματός του «Die Arbeiterfrage und das Chri-
stentum» (τὸ ἐργατικὸν ζήτημα καὶ ὁ χριστιανισμὸς), ἐνθα προέτεινεν ὡς λύσιν τοῦ
ζητήματος τούτου τὴν διὰ μέσου τῆς θρησκείας καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, λύ-
σιν τὴν ὅποιαν ἐπιζήτησε νὰ συμπληρώσῃ θραδύτερον διὰ προγράμματος κρατικῆς
προστασίας τῶν ἐργατῶν (αὔξησις ἡμερομισθοῦ, περιορισμὸς ὥρων ἐργασίας, ἀπα-
γόρευσις τῆς ἐργασίας τῶν ἀνηλίκων ἐν τοῖς ἐργαστασίοις καὶ προστασία τῆς ἠθικῆς
τῶν ἐν αὐτοῖς ἐργαζομένων). (Ἀκολουθεῖ)

2. Ὁ ὄρος οὗτος εἶναι τόσο ἐυρὺς καὶ ὅπως δῆποτε ἀσαφές, ὅσον ἐυρὺς καὶ ἀσα-
φές εἶναι ἡ λέξις social.

3. Ἀμφότεροι οὗτοι ἀντιπροσωπεύουσι τὴν θεολογικὴν σχολὴν ἐν τῷ πολιτικῷ, ἐ-
πειδὴ ἐνομίσθη πρὸς καιρὸν, ὅτι ἡ θεολογία δύναται νὰ καταρτίσῃ καὶ ἴδιον οικονομικὸν
σύστημα.

1. J. Lionnet, Un éveque social 1905 G. Goyan Kettlelet (1907)
Vigener Ketteler (1924)